

Карл Май
Стейкман

1. ПУСТИНЯТА НА СМЪРТТА

Между Тексас, Ню Мексико, Индианската територия и проточили се на североизток Озърк се простира обширен район, който е не по-малко страшен от азиатската Гоби или африканската Сахара. Нито едно дърво, нито един-единствен храст не се изпречват пред човешкия поглед. Никакъв хълм, нито каквото и да е по-значително възвишение не прекъсва безжизнената еднообразна равнина. Няма извор, за да освежи пресъхналия ти език и да те избави от гибел, която е неизбежна за всеки, който се отклони от вярната посока и изгуби пътя, водещ към планините или към някоя от зелените прерии. Пясък, пясък и пак пясък и само нарядко смелият ловец, дръзнал да навлезе в тази пустош, се натъква на късче земя, където някой краткотраен дъжд е предизвикал появата на оскъдна и немощна растителност. Но кракът на странника избягва тези полета, покрити с твърди, бодливи кактуси, понеже острите им бодли ще наранят и него, и коня му, а самите растения едва ли съдържат и няколко капки сок, който да може да освежи пламналия език и пресъхналата уста.

И все пак тук-там и през тази пустиня минават пътища – било към Санта Фе, било към потоците, изворите и златните находища на Скалистите планини, или пък на юг през Рио Гранде към богатото Мексико. Но всъщност това не са истински пътища, каквито осигурява цивилизацията за нуждите на транспорта, а онова, което там се нарича път, е дълга редица от сухи пръти или колове, забодени нарядко в пясъка, за да обозначат вярната посока, която трябва да следват бавно влачещите се кервани от волски каруци или по-бързите трапери и скватери. Тежко и горко на пътника, ако се отклони от тези пътеуказатели, от които идва и името на онази югозападна част от Северна Америка – Ляно Естакадо, – или ако те са преместени от дивите индиански орди или разбойническите бели банди, за да се заблудят непознаващите тамошните местности хора. Тогава те са загубени!...

Пустинята се бе ширнала надалеч като безбрежен океан. Слънцето сипеше жар върху земята, а над нажежения пясък трептеше мараня, която заслепяваше очите и им причиняваше болки. Сред безутешната пустош се виждаха пет живи същества – един ездач, неговият кон и три лешояда, които се рееха високо във въздуха, сякаш само чакаха мига,

когато и кон, и ездач щяха да рухнат от пълно изтощение и да станат лесна плячка за тях. Та нали вече втори ден следваха конника, а тези животни, изглежда, инстинктивно чувстваха, че човекът вече не бе в състояние да понася лишенията на това пътуване.

Самотният ездач в Ляно беше все още млад човек на около двайсет и шест години. Носеше обичайното облекло на прерийните ловци – кожена ловна риза, украсена с ресни, също такива легинси, както и мокасини. На главата му имаше касторена шапка, чийто цвят и форма издаваха, че собственикът ѝ от доста време не беше влизал в допир с цивилизацията. Бледото му изнурено лице, помътненият, втрещен в една точка поглед, сплъстената му рошава коса, както и пръстите, стиснали конвулсивно пушката, свидетелстваха, че едва ли вече бе в състояние да противостои на жаждата, лишенията и умората от това ужасно пътуване.

Не по-малко изтощен беше и конят му. Очевидно бе уловен и откънат от стадото му мустанг, който само преди няколко дни вероятно бе притежавал смелост, бодрост и издръжливост дори в излишък, но сега бе напълно рухнал и силите му бяха съвсем изцедени. Сухият му език висеше от озъбената муцуна, очите му бяха кръвясали, а краката му механично продължаваха бавно да се влачат през дълбокия пясък.

И така беше от дни. Младият човек беше тръгнал от Санта Фе с група уестмани, за да се прехвърли през планините Озърк и да достигне Арканзас, но ги нападна отряд команчи и трябваше да благодари само на коня си, че единствен успя да се изплъзне от индианците. Те го бяха преследвали навътре в пустинята, където иначе едва ли някога би посмлял да навлезе съвсем сам.

Коловете, обозначаващи пътя, бяха изчезнали още от сутринта на миналия ден и младият човек не разполагаше с други пътеуказатели, освен със своя компас и звездите на небето. От три дни беше останал без капка вода. С отчаян поглед следеше лешоядите, които се спускаха все по-ниско, колкото по-бавни и по-несигурни ставаха движенията на изтощения му кон.

Най-накрая животното спря и нищо повече не бе в състояние да го помръдне от мястото му. Цялото му тяло трепереше и съществуваше опасност при първото принудително усилие да рухне на земята.

– Значи дотук беше всичко! – промърмори младежът на немски. – Нима вече няма никакво спасение за теб и за мен, мое хرابро конче?

Канеше се да слезе от седлото, когато поведението на коня му направи впечатление. Изглежда, треперенето на тялото му се дължеше

както на изтощение, така и на страх. Отпуснатите му ноздри се бяха разширили и в този момент животното вдигна глава и изпръхтя така, както истинските прерийни коне издават близостта на някакво опасно или враждебно настроено същество.

Ездачът извади бинокъла си, за да се огледа по-внимателно наоколо, и забеляза, че лешоядите не кръжаха вече над главата му, а се бяха спуснали ниско и се готвеха да кацнат по-нататък, на запад от него. Там той съзря няколко неподвижни точки и ръката му неволно посегна към ножа. Но веднага си каза, че в положението, в което се намираше, не можеше да очаква от някое човешко същество нещо по-лошо, от това, което и бездруго щеше да го сполети. А може би бяха животни. Не беше изключено едната от точките да е умиращо животно, а другите само да изчакват смъртта му, за да го разкъсат. Младият човек слезе от седлото, хвана юздите и влачейки крака, бавно се помъкна напред. От време на време вдигаше далекогледа към очите си и така най-сетне видя, че на земята лежеше някакъв мъж, на известно разстояние от него бяха накацали лешояди, а до тях седяха и няколко койоти. Сигурно човекът бе още жив, иначе животните отдавна да се бяха нахвърлили върху него.

Студени тръпки на ужас разтърсиха младежа. Пред очите си той видя собствената си участ, ако в най-скоро време не дойдеше отнякъде спасение.

– Кой ли може да е този нещастник? Дали е ловец? Къде ли е конят му? Те сигурно ще го разкъсат, а кръвта му...

Младият човек млъкна. При последната дума му хрумна една мисъл. После промълви сам на себе си:

– Не, няма да се докопат до нашата кръв, но тяхната ще ни избави от смърт!

Той даде обичайния знак на коня си да легне на земята. Животното се подчини. После младежът се приведе и започна да се промъква към койотите. Щом разбра, че са го забелязали, от ласото си направи двойна примка и с помощта на ножа си я закрепил здраво в пясъка, сложи няколко парчета сушено бизонско месо, което беше взел от чувалчето с провизии, оттегли се малко назад и залегна на земята.

При появяването му животните се оттеглиха бавно и колебливо от тъй желаната плячка. Но след като остана да лежи на пясъка неподвижно и безмълвно, те започнаха да се примъкват с подвити опашки и жадно изплезени езици, за да огледат по-отблизо новата си жертва. Ала щом първият койот достигна примката, надуши примамката и с

небивала стръв я захапа. В следващата секунда се хвана в капана. Разнесоха се два изстрела. Уловеното в примката животно, както и най-близкото до него, паднаха на земята. Ловецът светкавично скочи на крака и се затича към тях. Умората му изведнъж изчезна. Ножът му преряза артериите на единия който и устните му жадно засмукаха топлата сладникава течност, от която при други обстоятелства би изпитал голямо отвращение. После се втурна към коня си, бързо откачи чашата за вода от ремъка, напълни я с кръв, отправи се към падналия човек, който бе дошъл на себе си от двата гърмежа, и му я подаде да пие.

– Вода! – простена нещастникът.

Топлото „питие“ незабавно вля живителни сили в кажи-речи вече безжизненото му тяло. Той се надигна, седна и учудено погледна своя спасител.

– Ох, сър, това ми се отрази добре! Дай ми още една глътка! Младежът побърза да се върне при койтоите и му донесе остатъка от кръвта им.

– Thank you, сър! Мислех си, че вече съм застанал пред вратите на рая. Тези зверове сигурно щяха да ме разкъсат, ако не им беше развалили апетита!

– И аз бях на крачка от същата участ, но ми мина през ума, че ще е по-добре те да ми дадат кръвта си, отколкото аз на тях месото си.

– Well! Всъщност това е отвратително питие, но едва ли е могло да ти хрумне нещо по-добро. Твоята идея помогна и на мен, е, вярно, че няма да е задълго, но...

Той млъкна, засенчи очите си с ръка и се взря в едно малко леко облаци, което забележа на хоризонта.

– Heigh-day! Ей оттам ни идва помощ, и то съвсем навреме, сър! След половин час ще падне такъв дъжд, който би превърнал тази пустиня на смъртта в езеро, ако пясъкът нямаше способността да поглъща всякакви количества вода. Но я ми кажи откъде се взе тук в тази местност без кон, без спътници, без...

– Без кон ли? Ей го къде лежи. Не можеше вече да направи и крачка. Идвам от Санта Фе, едва избягах от команчите, а бях тръгнал нагоре към планините, за да се прехвърля отвъд Ред Ривър и да стигна до Арканзас. Казвам се Рихард Клаузен и живея във Франкфорт в щата Кентъки.

– Рихард Клаузен... Франкфорт в Кентъки, така ли? Ами че тогава навярно си онзи известен човек, който съчинява хубавите немски песни, дето се търсят и се знаят далеч извън пределите на Съединените щати,

а?

Младежът кимна усмихнато.

– Отгатна! Исках да създам поетични „образи от саваната“ и затова тръгнах из прериите, а ето че койотите за малко не ме изядоха. Но ми се ще сега ти да ми отговориш на същия въпрос, който зададе и на мен.

– Искаш да узнаеш как се казвам ли, сър? Е, не съм нито президент, нито губернатор. Тим Съмърланд ми е името откакто се помня и ще си остане такова, докато някой ден си загубя скалпа или пък някоя гризли ме излапа цял-целеничък. Може би си чувал някога за адвоката Бил Съмърланд?

– Да не би да имаш предвид известния адвокат Бил Съмърланд от Стенгън, Арканзас, а?

– Да. Той ми е брат и отивах тъкмо при него. Щях да му занеса една хубава торбичка, пълна със златен прах и самородни късчета злато, които събрах по бреговете на Канейдиън, но стейкманите ми я взеха.

– Стейкманите ли?

– Да, те. Или още не знаеш кои мерзавци се крият под това прозвище? Има каква ли не сган, която по различни причини и съображения е била принудена да напусне различните щати и тук сред пустинята е намерила сигурно убежище от ръката на съдебната власт. На различно големи групи тези типове се скитат наоколо, грабят и убиват, като вниманието им е насочено особено към пътниците и керваните, принудени да прекосят пустинята на смъртта. За да ги заблудят, те или измъкват коловете и ги скриват, или пък ги забиват в погрешна посока И когато пътниците са вече полуживи от жажда и изтощение те ги нападат и... е, сега знаеш защо ги наричат стейкмани!

Когато оставихме зад гърба си Спаниш Пийкс и Канейдиън, ние бяхме над двайсет опитни уестмани, но с изключение на мен и още двама всички други паднаха убити от томахоките и стрелите на команчите. Успяхме да се спасим в Ляно Естакадо и вече бяхме прекосили по-голямата ѝ част, когато изведнъж коловете изчезнаха. Това бе и предупреждение да сме извънредно предпазливи, но въпреки цялата ни хитрост и внимание все пак ни изненадаха. Беше посред нощ. В тъмнината успях да се отскубна от ръкопашната схватка и избягах, но ей тъй, както ме виждаш – без кон и оръжия. Три дни се държах, ала после рухнах на земята. Дори не знам колко дълго съм лежал в несвяст. Когато отворих очи, те видях пред мен. Благодаря ти, сър! Опитният Тим Съмърланд все ще съумее пак да се сдобие с кон и пушка, а после ще разбереш, че от благодарност към теб ще е способен да преглътне и много по-

страшни неща от една чаша с койотска кръв!

Той млъкна. Най-често скитникът из Запада е мълчалив човек и въпреки изтощението си навярно Тим Съмърланд бе държал най-дългата реч през живота си. Външният вид на този добър човечец съвсем не можеше да се нарече „джентълменлайк“. Тежките несгоди се бяха отразили твърде зле на тялото му, Но още по-зле бе пострадало неговото облекло. Ала той имаше онзи често срещан сред траперите израз на лицето, в който се смесваха необикновената хитрост и лукавство с честност и вярност, които ти помагат да разпознаеш свестния човек дори и в най-парцаливите дрехи.

– Що се отнася до пушката, веднага мога да помогна – каза Клаузен. – Освен двуцевката ей там на седлото виси и една чудесна карабина. Ще ти я дам. Добре съм се запасил с муниции и храна. Необходима ни е само вода, вода, и то не само за нас, а още повече за коня ми, защото без него сме загубени. Но, слава Богу, ти излезе прав! Облакът бързо нараства и вече се разпростря, кажи-речи, върху половината небе. Струва ми се, че едва ли ще загинем от жажда.

– Няма. Това е вече толкова сигурно, колкото и че шапката ми е на главата! След пет минути пороят е тук, можеш да ми вярваш, сър! Тим Съмърланд не за пръв път идва в пустинята на смъртта и всичките й капризи са му толкова добре познати, колкото и торбичката му за куршуми. Само гледай по-здраво да завържеш коня за забито в земята колче, както и да запазиш барута сух, иначе ще трябва да отпишеш и едното, и другото.

Той се изправи на крака и нахлупи шапката си ниско над очи. Тази „капела“ едва ли имаше равна на себе си. Скроена преди дълги години от самия него от парче мечка кожа и шита със сухожилия от елен, изглежда, още от самото начало тя бе имала твърде странна форма. А после с течение на времето космите й бяха изпадали, като само тук-там бяха останали да висят няколко тънки и дълги кичурчета с мръснокафяв цвят. Хиляди пъти мокрена от дъжда и също толкова пъти сушена от слънцето, тази разкошна част от облеклото му бе придобила направо неописуем фасон и се мъдреше върху главата му като изсъхнала медуза или като парче изпрана мукава, което от жегата се бе свило и бе придобило формата на полусфера. Подобни антики съвсем не са нещо рядко в прерията. Те дълго са служили много добре на собствениците си и затова ги обожават и не ги захвърлят дори и когато за кратко време влязат в допир с цивилизацията.

Въпреки че въздухът беше станал дори още по-задушен от преди,

надеждата, породена от изгледите за дъжд, караше двамата мъже да се чувстват по-силни и укрепнали. Конят също беше скочил на крака и с високо вдигната глава душеше наоколо. Инстинктът му подсказваше, че спасението е вече наблизо. Вързаха го за колче. Клаузен се погрижи да не бъдат намокрени нито мунициите, нито храната. Едва приключиха с тези приготовления, когато стихията се разбушува. Дъждът не започна постепенно, а се изля от небето изведнъж като водопад, който е решил да набие всичко в земята. Под напора му мъжете отначало буквално бяха повалени върху пясъка, но Съмърланд побърза да се изправи, да обърне шапката си наопаки и да я подложи под водните струи. Само за броени секунди тя се напълни.

– Cheer up!, сър, вземи шапката си и направи като мен! За твое здраве и за здравето на стария Тим Съмърланд!

Той изля водата в широко разтворената си уста, млясна с език като че ли беше изпразнил чаша истинско уиски от Ню Хампшир и отново подложи мечата кожа на дъжда. Клаузен последва примера му и също се освежи. Конят започна силно да цвили и да скача наоколо.

Повече от час валя непрекъснато като из ведро, а после пороят престана също тъй внезапно, както и беше започнал.

– Какъв потоп! – обади се Съмърланд. – Как ми се иска в него да са се издавили всички команчески орди и стейкмански банди също като цар Валтазар в Червено море, когато тръгнал да избие египтяните!² Come on³, възсядай коня! Нека се помъчим да се измъкнем от тази дяволска пустиня и да се доберем до някое място, където има поне малко трева и няколко дървета!

– А не искаш ли първо да хапнеш едно парче месо? Запасите ми са достатъчни.

– Давай! Мога да ям и като вървя.

– Well! Но преди това трябва да се споразумеем за посоката, Тим! Предлагам да тръгнем на североизток. Натам избягаха койотите, когато чуха изстрелите ми. Никой хищник не може да живее дълго без вода и предполагам, че в тази посока ще намерим от това живително питие, а следователно ще се натъкнем и на растителност, тоест на храна за коня.

– Сър, ти си поет, а човек не може да очаква от тези джентълмени да имат кой знае колко практичен ум, защото най-често мислите им са съвсем отнесени и изобщо не са като другите обикновени човешки същества, които не съчиняват стихове. За малко да си помисля същото и за теб, но ето че сега трябва да ти се извиня, понеже виждам, че и умът, и очите ти са на място. И така, напред, на север-североизток!

– Преди това вземи карабината ми и ловджийския ми нож! аз ще задържа пушката и томахока. Трябва да я зареда. Човек никога не знае какво може да се случи.

– All right! Дай я, няма да посрамя пушкалото ти! Двамата напуснаха мястото, което можеше да се окаже толкова фатално за тях. Конят се чувстваше съвсем бодър и свеж и понесе ездача си с предишната лекота, но всичко това се оказа един твърде краткотраен резултат от хубавата дъждовна баня. От дълго време животното не беше виждало трева, а силите му можеха да укрепнат само с бързото намиране на храна. Все пак то се държа храбро до вечерта, когато се появиха всички признаци, че пак е на края на възможностите си. Съмърланд спря и протегна врат. Някаква своеобразна миризма беше привлякла вниманието му. Клаузен също пое дълбоко въздух.

– Кактуси! – обади се той. – Трябва да ги заобиколим.

– Да ги заобиколим ли? На Тим Съмърланд и през ум не му минава подобно нещо. Напротив, трябва да отидем право при тях. В това съм толкова сигурен, колкото и че шапката ми е на главата.

– Защо?

– Защото от дъжда са станали сочни и...

– Прав си, Тим! – прекъсна го Клаузен. – Ще обелим обвивката с бодлите. Тогава може би конят ще ги яде.

– Ако са от подходящ вид. И тъй, все направо!

Съвсем скоро те стигнаха до кактусовия оазис. Повечето от тези растения имаха кръгла форма. При други обстоятелства месото им, което оставаше след обелването, едва ли щеше да се хареса на коня, но ето че сега той се нахвърли върху него с голяма стръв. След като задоволи глада си, двамата продължиха своя път до късно през нощта, като се сменяха на коня. Но най-сетне и хората, и животното се измориха толкова, че бяха принудени да спрат да си починат.

Малко след разсъмване отново продължиха пътуването си. За голяма радост на двамата мъже още по обед тук-там между пясъците започнаха да се показват редки сухи стръкчета от късата къдрава бизонска трева. Колкото повече напредваха, толкова по-обширни ставаха затревените площи, докато най-сетне пустинята окончателно остана зад гърба им, отстъпвайки място на зелена прерия.

Вече бяха спасени. Конят буквално блаженстваше сред сочната растителност, а ловците с удоволствие и радост се изтегнаха върху свежата прохладна трева. После решиха по възможност още преди падането на нощта да се доберат до синкавосивата ивица, очертала се на

северния хоризонт. Сигурно това бяха храсталаци или началото на гора.

Слънцето се канеше да залезе, когато достигнаха целта си. Храсталците се оказаха доста рядка горичка от ниски диви череши, между които имаше много поляни. По-нататък дърветата се съгъстваха все повече, докато най-сетне в далечината над тях започнаха да се извисяват и короните на отделни по-високи дървесни видове.

– Farewell глад, жажда, жегата и страдания! – извика Съмърланд. – Тук е началото на гората и... сър, виждаш ли онези силуети над дърветата? Това са планини, това е... by God2, сега вече знам къде се намирам, познавам тези възвишения. Яздил съм насам-натам между тях, а ей там отсреща тече Бий-форк, дето се влива в Ред Ривър. Туй е толкова сигурно, колкото е сигурно, че шапката ми е на главата!

– Тогава ще яздим до гората. Дневната светлина ще ни стигне толкова колкото да се доберем до нея и да си изберем някое хубаво място за бивак.

Предложението бе прието и изпълнено. Следвайки пътя си все в права посока, двамата навлязоха между дивите череши. В момента Съмърланд яздеше коня. Клаузен вървеше начело, като обръщаше еднакво внимание както на местностите в далечината, тъй и на земята пред краката си. Вече се намираха в област, където можеха да срещнат хора, и следователно трябваше да се пазят от неприятели. Изведнъж той спря и се наведе, за да огледа внимателно тревата. Съмърланд слезе от седлото и също взе да се взира в пречупените и отгъпкани стръкчета.

– Това е дияра! Един, два... пет... осем, девет ездачи с едно, две... четири, пет товарни животни. Така ли е, сър?

– Да. Има девет отделни следи и отпечатъци от пет животни, които са били навързани едно за друго. Не са били индианци, а бели, защото не са яздили един подир друг, а без никакъв ред в група. Ще тръгнем ли по петите им?

– Защо не? Налага се заради собствената ни безопасност.

– Добре, но бавно. Минали са оттук само преди четвърт час. Ако беше по-отдавна, стръкчетата трева щяха вече да са се изправили.

Като водеха коня за юздата и не изпускаха следите от очи, двамата свърнаха надясно и непрекъснато търсейки прикритие, внимателно наблюдаваха откриващия се пред тях терен. Ето че диярята пресече едно пещчиливо място, където копитата се бяха отпечатали още по-ясно. Тези хора сигурно се чувстваха в пълна безопасност, защото иначе старателно щяха да избягват да оставят подобни доказателства за присъствието си.

– God bless my soul – Боже милостиви! – тихо възкликна Съмърланд. – Та това са стейкманите, които ми откраднаха златото! Бяха четиринайсет. Пречукахме петима, значи са останали девет. Вярно е, тъй както е вярно, че шапката ми е на главата!

– Откъде си толкова сигурен, че са те, Тим?

– Откъде ли? Е, ами не виждаш ли ей тези следи от копита в пясъка, които... ах, тъй, та ти не можеш да го знаеш! Я погледни отпечатъка от десния заден крак! Лявата му страна не е ли малко по-къса от другата?

– Е, да.

– Тази следа е оставена от моята стара дореста кобила. Ако не е така, нека целия ме набият на кол! Веднъж дълбоко в копитото ѝ се беше забил трън и мястото загnoi. След време кракът ѝ оздравя, но отзад една част от копитото остана леко извита нагоре, тъй че в пясъка никога не се отбелязва целият отпечатък. Не е цял даже и сега, когато клетото животно е прекомерно натоварено, както си личи от дълбочината и ясните очертания на дирята му. Непременно трябва да си върна кобилата, пък ако ще да ми струва дори и живота! Ще ми помогнеш ли, сър?

– Естествено! Тези типове са извадили коловете, обозначаващи пътя, и за малко не загинахме. Изобщо да не говорим, че са те нападнали и ограбили. Трябва да им дадем сериозен урок, макар да не обичам да отнемам човешки живот, без да е съвсем наложително.

Те продължиха по дирята. Отделните дървета между ниския храсалак започнаха да се срещат все по-често и най-накрая образуваха средно гъста гора, през която следите водеха в права посока. По едно време до тях достигна миризма на пушек.

– Стой! – обади се Съмърланд. – Спрели са да лагеруват и са запалили огън. Почакай ме малко! Ей сега се връщам.

Той заведе коня обратно до края на гората и го върза между храстите така, че нито да се вижда, нито да може да избяга. После се върна и каза:

– Сега най-важното е да се приближим до тях, без да ни забележат. Последвай ме!

Търсейки прикритие, той започна да прибъгва от едно дърво до друго, като през откритите пространства притичваше бързо и безшумно. Клаузен го следваше по същия начин. След известно време двамата забелязаха светъл дим, който си проправяше път между шумата на дърветата. После видяха и огън, около който бяха насядали деветима мъже. Съмърланд се облегна на един бор, чийто ствол бе достатъчно дебел, за

да им предложи сигурно прикритие. След това направи знак на своя спътник да дойде при него.

– Все още не са разседлали конете, а не виждам и постове.

– Къде са животните?

– Ей там насреща се чува пръхтенето им. Трябват ми оръжия. Ако са при конете, тогава не е нужно да проливаме и капка кръв. Ела!

Те се промъкнаха съвсем близо до конете, които останаха спокойни, понеже и бездруго все още не бяха освободени от товарите и юздите.

– Виждаш ли ей там моята дореста кобила? Ама на седлото ѝ наистина все още висят чувалчетата с моите нъгитси! А пък ей онзи вран жребец има на товарното си седло пълно снаряжение за един ловец. Ще взема тези два коня, а ти отмъкни един или два други. На останалите ще прережем ремъците и ще ги разгоним. Go on!, сега, бързо!

Той се прокрадна напред, минавайки между животните, сръза няколко ласа и така плесна конете по задниците, че като цвилеха силно, те се пръснаха във всички посоки. После скочи на гърба на кобилата, хвана юздите на врания жребец в ръка и едва тогава се огледа за Клаузен. Младежът беше яхнал един кон с кафяв косъм и тъкмо се канеше да се отдалечи, когато се разнесоха гневни крясъци и между дърветата се появиха стейкманите. Първият от тях беше широкоплещест тип с голяма черна брада, който незабавно се втурна към Клаузен.

– Този е предводителя им, мастър поет! – извика Съмърланд, като стреля с карабината си по други двама. – Дай му да се разбере!

Томахокът на Клаузен изсвистя във въздуха и чернобрядият рухна на земята.

– Ура, много добре, а сега напред!

Двамата пришпориха конете и побягнаха. Подир тях затрещяха изстрели, разнесоха се люти проклетия и ругатни.

Гората им пречеше да препуснат в галоп, но все пак успяха здрави и читави да се доберат до храстите, между които Съмърланд беше оставил коня.

– Бързо измъквай оттук животното, сър, и да продължаваме! Преди онези типове да успеят да си намерят конете, ще настъпи нощта и те ще могат да тръгнат по следите ни едва след зазоряване. Но така или иначе, никога повече няма да заловят Тим Съмърланд, нито неговата кобила! Това е толкова сигурно, колкото съм сигурен, че шапката ми е на главата!

2. ПОЕТЪТ НА САВАНАТА

В щата Арканзас на брега на едноименната река на няколко часа път по-нагоре от Литъл Рок е разположен градът Стен-тън. Поради местоположението си при устието на два притока той представлява важен възел на извънредно оживен сухопътен и воден транспорт. С истинска американска бързина бяха изникнали къща до къща и улица до улица и там, където доскоро свободните синове на прерията водеха конете си на водопой при реката, сега техните „бели братя“ се протягат в удобните си легла и се радват на благословията, а може би и на проклятието на цивилизацията.

Там, където на няколко английски мили пред града склоновете на планините се спускат и преминават в равнина, групичка от млади господа и дами разхождаше нагоре-надолу конете си по меката трева, осеяна тук-там с жълтите цветове на дивия слънчоглед. Единственият възрастен човек сред тях се отличаваше от всички други и с външността си. Той беше неимоверно дебел и седеше на гърба на бял кон, който по нищо не отстъпваше на неговите телесни размери. В движенията на двамата имаше нещо, което напомняше на дебелокожите бозайници, а като се прибавеха към това и пъстрите ярки цветове в облеклото на ездача, се получаваше една твърде забавна картинка. Той носеше жълти панталони, жилетка на червени карета, светлосиня връхна дреха и широкопола шапка в бяло и червено, изплетена от конски косъм. Под твърдо колосаната яка на ризата му се виждаше кърпа на зелени и лилави райета, която бе вързана на огромен възел, а добре пригладените ѝ краища се спускаха чак до скъпоценните висулки и украшения, полюляващи се със звън на дебелата верижка на часовника. Зачервеното от ездата лице на този човек имаше извънредно добродушно изражение. Само двете малки, дълбоко врязали се около ъгълчетата на устата му бръчки примесваха към него и нюанса на преживени огорчения, а късият дебел врат, изглежда, бе признак за упорство и издръжливост. Тъкмо в този момент и той, и неговият кон, пъшкайки, полагаха усилия да следват една от дамите. Тя яздеше най-умело от всички и непрекъснато караше коня си да прави лудешки скокове или да препуска в зигзаг, при което нейният дълъг син воал се развяваше зад гърба ѝ.

– Спри, спри, Марга! – пъшкаше и стенеше Пъстрия. След едно наистина колосално усилие белият кон успя да направи скок, който съвсем

извади от равновесие неговия ездач. – Ще си счупиш врата, а аз ще счупя... тпру... стой, о-хо-хо-хо, ах ти, сатанински звяр!

Един от господата побърза да се приближи до него и му помогна пак да заеме по-стабилно положение на седлото.

– Мистър Облърс, прекалено добре се грижите за този бял кон. Не му давайте толкоз много овес и той няма да прави такива ужасни скокове.

– Не е виновен овесът, а лошият пример, който покварява и най-добрите нрави. Настоятелно ви моля, сър, настигнете моята дъщеря и ѝ кажете, че начаса ще припадна, ако още веднъж рискува, макар и един-единствен път с *ventre-a-terre*!

– Не ѝ разваляйте удоволствието! Това повдига духа, укрепва здравето, прави те по-сръчен и съвсем между нас казано, позволява на мис Марга да се изяви в такава светлина, на която никои истински джентълмен не може да устои.

– Абе я оставете тази светлина! Хвала на здравите ми кости, мистър Уилсън! Предпочитам тяхната сигурност. Я вижте например онзи човек, дето идва към нас! Конят му върви с такива бавни крачки, сякаш работата му е да брои стръкчетата и цветенцата, които стъпква, и ето наистина, тук-там той дори спира и пощипва от тях. Ездачът търпеливо го изчаква и има толкова приведена стойка на седлото, като че се кани да захапне гривата на животното. Изглежда, че му е напълно безразлично дали ще стигне Стентън днес, или утре. Той съвсем не е тъй безразсъдно смел като вас и Марга. За първото ребро, което си счупи, обещавам веднага да ви броя на ръка цели петдесет хиляди долара.

– Тъй ли мислите? – попита го другият, като хвърли изпитателен поглед към непознатия конник, който все още бе твърде далеч. – Опасявам се, че много бързо ще загубите доларите си, защото несъмнено този мъж е рискувал вече много повече от едно-единствено ребро.

– Ами! Изобщо не ми прилича на такъв човек.

– Имате такова мнение само защото кракът ви никога не е стъпвал в прерията. Обзалагам се на същата сума, че той е истински уестман и е яздил не веднъж и дважд по съвсем друг начин, който изобщо не познавате, а и често е гледал смъртта право в очите. Знаем ги тези неща, защото земите ми в Тексас граничат със свободната савана и често съм имал възможност да наблюдавам тези хора. Именно неговата силно приведена стойка издава, че е ловец. Всички те седят така на коня. Иначе изобщо не е възможно да издръжат толкова честата и продължителна езда.

– Прериен ловец ли? Полудивак? Трябва да го заговорим! Един

разговор с него сигурно ще достави удоволствие на дамите.

– И аз мисля така. Оставете ме само да действам! Събеседникът на Пъстрия беше все още млад и красив мъж, чиито черни искрящи очи чудесно подхождаха на гарвановочерната добре поддържана дълга брада. Облеклото му беше, кажи-речи, прекалено изискано. Седеше на коня с необикновена грация и лекота. Широкополата му панамена шапка се беше килнала малко повече към тила и откриваше тъмночервен белег, който започваше от основата на носа и се губеше в косата му. Няколко високо извикани думи събраха цялата компания на едно място.

– Лейдис и джентс, очаква ни едно удоволствие. Ей оттам се задава някакъв ловец на бобри, когото искаме малко да поразпитаме. Навярно този човек все още не е виждал истинска лейди и зададем ли му няколко въпроса, сигурно страшно много ще се смути.

Развеселената и палава компания с радост прие това предложение. Само дъщерята на Пъстрия възрази следното:

– Джентълмени, оставете го спокойно да си върви по пътя. Този човек нищо не ви е направил, а вашите въпроси могат да го засегнат!

– Да го засегнат ли? – изсмя се чернобрадият, който се казваше Уилсън. – Би трябвало да се почувства поласкан, че са го заговорили толкова изискани хора. Ей сега ще му го обясня!

Той насочи коня си към ездача. Другите го последваха, така че Марга се видя принудена да се присъедини към тях, но все пак предпочете да изостане по-назад.

Непознатият се беше приближил вече на такова разстояние, че сигурно щеше да чуе, ако се опитаха да го заприказват, но не обръщаше никакво внимание на компанията.

– Good day! – подвикна Уилсън. – Дали спите и сънувате, или просто сте си загубили всичките сетива?

Ездачът внезапно промени стойката си на седлото, като изпъна рамене. Странно беше да се види какви погледи си размениха двамата. Тъмносините очи на ловеца се впиха изпитателно в лицето на богатия плантатор, в чиито черни очи припламнаха такива пламъчета, сякаш внезапно бе разпознал тъй неочаквано появилия се конник.

– Good day, лейдис и мешърс! – поздрави ловецът с плътен и звучен глас. – Сънувах Ляно Естакадо, изчезнали колове и откраднатото злато. Good bye!

Той се намери да продължи пътя си, обаче Уилсън се изпречи пред него.

– Спрете! Ще си тръгнете едва след като обясните какво означава

този отговор!

Чернобрадият беше пребледнял, но очите му искряха, а белегът на челото му се открои още по-ясно.

– Да спра ли? – попита другият с усмивка на превъзходство. – Че кой ще се осмели на един свободен човек под открито небе да заповяда кога да спре и кога да си тръгне? Кой ще му нареди да извърши нещо, което той прави единствено по своя воля?

– Аз, момко! Какво означаваха приказките ти? Отговори ми веднага или...

Уилсън заплашително вдигна камшика си за езда, преди още някой от присъстващите да успее да му попречи.

– Или какво? – с твърд глас попита ловецът, разтърси дългата си къдрава руса коса. После с лявата си ръка дръпна нагоре юздите и в същия миг неговият привидно ленив кон сякаш се изпълни с неподозирана енергия и напълно се преобрази. – Свали камшика!

– Отговаряй! – заплашително му се сопна чернобрадият.

– Ето ти отговора!

Едно леко стисване с бедрата и мустангът незабавно се озова съвсем близо до Уилсън. В следващия миг страхотен юмручен удар го свали от седлото и той се просна в тревата. Непознатият, който толкова неочаквано прояви такава решителност и огнен темперамент, рязко обърна коня си, стрелна останалите с пламналите си от гняв очи и попита:

– Иска ли още някой от джентълмените да му дам отговор? Никой не се помръдна.

– Има ли желаещи? Well, тогава няма какво повече да си кажем. Но ми се ще да ви предупредя да не поемате отново риска да си изберете някой свестен уестман за обект на вашите шегички. И малкото му пръстче има по-голяма стойност от всички вас, взети заедно. Той още отдалеч ще разбере намеренията ви и предварително със сигурност ще знае кой ще се смее последен.

Ловецът се беше накарал да продължи пътя си, когато дръпна юздите на коня и той спря близо до Марга. Лицето на непознатия промени израза си. Ръката му почтително свали шапката. Удивеният му поглед се плъзна по фигурата на девойката и гласът му съвсем не звучеше вече толкова твърдо, когато каза:

– Благодаря, милейди! Вие единствена няхахте намерение да ми се подигравате и сте достойна за някое по-добро общество. Good bye!

С изисканото поведение на свършен ухажор той отново сложи шапката си на главата, позатегна ремъка на пушката си и се отдалечи в

лек елегантен галоп. Не се обърна нито веднъж, макар нещо неудържимо да го влечеше да хвърли още един поглед назад. Тук той за пръв път беше видял женско лице, което, както признаваше сам пред себе си, нямаше никога да забрави.

Когато стигна града, отседна в първата странноприемница, която му се изпречи на пътя, повери жребеца си на грижите на коняря и влезе в голямото помещение, където посетителите се хранеха и пиеха. Там той привлече всеобщото внимание върху себе си, защото побърза веднага да грабне оставените на една маса вестници. На един трапер, който умее да чете, хората гледат, кажи-речи, като на някакво чудо. По едно време направи знак на човека зад тезгяха да дойде при него и го попита:

– Коя е майка Смоли?

– Не познавате ли майка Смоли, мастър? Но тогава сигурно никога не сте идвали тук? Тя беше най-красивата мулатка надлъж и нашир и след като ѝ бе върната свободата, се омъжи за богат търговец от Мисисипи, а сега е вече вдовица. Тя е най-почтената жена в целия град и навсякъде е позната като ангел-хранител на изпадналите в беда хора. Ето защо всички я наричат само майка Смоли.

Ловецът благодари за това сведение и още веднъж прочете обявата, която му беше дала повод да зададе въпроса си. Тя гласеше: „Истинският джентълмен може да получи при майка Смоли изискан подслон с ползване на библиотека, както и добра храна.“

Може би обявата му допадна най-вече със странния начин, по който беше написана. Той се осведоми за адреса на мулатката и реши да я посети.

Къщата, която му описаха, се намираще на една от най-красивите и най-спокойни улици на Стентън. Той позвъни на входната врата на приземния етаж. През една пролука на вратата видя прелестно тъмнокожо лице.

– Майка Смоли у дома ли си е, дете мое?

– Да. Ще я повикам.

– Не, недей, съобщи ѝ за мен – усмихна се той на недоверието, което бе събудило неговото облекло. – кажи ѝ, че трябва да говоря с нея.

– Тогава ви моля да почакате!

След доста време, несъмнено едва след като прислужницата бе описала на господарката си посетителя с всички подробности, той бе пуснат да влезе, но стигна само до преддверието, където го посрещна една доста закръглена чисто облечена жена, която бе може би на около четирийсет години и чийто цвят на лицето издаваше произхода ѝ от някоя

хубавичка coloured lady!.

– Милейди, извинете, ако...

– Моля ви, майка Смоли и нищо друго! – бързо го прекъсна тя.

– Е, добре, майко Смоли! В една обява прочетох, че давате изискано жилище с хубава храна.

– Вярно е, но прочетохте ли и на кого го давам?

– На истински джентълмени.

– Значи не и на някой от мнозината, които се наричат така, без да са такива, а само на хора, които с право мога да причисля към джентълмените.

– Майко Смоли, този вид хора са извънредно голяма рядкост тук в Югозапада.

– Тогава просто жилището ми ще остане празно. В дома си приемам само такива хора, за които освен строга хазайка мога да бъда и добрата майка Смоли. Изпраща ли ви някой?

– Не. Самият аз реших да живея при вас, в случай че личността ми ви се хареса, а и на мен ми допаднат вашите стаи. Тя не успя да съдържи една лека усмивка.

– Моето жилище сигурно ще ви хареса, но я ми кажете кой сте и какъв сте? Предполагам, че сте ловец или трапер, а?

– Ако се съди по сегашния ми вид – да. Идвам от Скалистите планини и не съм имал възможност да сменям нито дрехите си, нито бельото. Мислех да го направя едва след като се настани да живея в града.

– И защо искате да живеете тъкмо в Стентън?

– Защото тук се намира печатницата, с чиято помощ възнамерявам да публикувам някои мои неща. Тя го погледна учудено.

– Да не би да сте някой учен или пък дори и поет?

– Може би. Предприемам далечни пътувания единствено заради науката. Името ми е Рихард Клаузен.

– Ри... Клау... зен, моля, моля ви, сър, та влезте тук де! Жената бързо отвори една врата, побутна го да прекрачи прага на много хубаво подредена стая, измъкна от препълнена с книги етажерка едно подвързано с кадифе томче и му показа заглавието.

– „Любовни песни“, сър. Вие ли сте ги съчинили?

– Да, от мен са.

– Нима е възможно! Мъжът ми беше немец, остави ми много ценна библиотека, а любимите му книги бяха именно вашите. Не мога да ги прочета, но знам заглавията им и ги пазя в стаята си като някаква свети-ня. Ще ви дам въпросното жилище, трябва да го вземете! Елате, ще ви

го покажа!

Изведнъж тя се беше оживила до неузнаваемост. Изскочи навън, бързо изкачи стъпалата и му отвори три помещения, които можеха да задоволят всички претенции на един образован човек.

– Тук е спалнята, а тук – всекидневната с балкон. Това е библиотеката, където можете да работите. На никой друг не бих поверила книгите с такова удоволствие, както на вас!

– Добре, ще остана да живея тук. Ами цената?

– За това ще говорим по-късно. Първо се огледайте да видите дали наистина ще ви хареса при мен! Няма да ви пусна да си отидете, а ако ви липсва нещо, само ми кажете и веднага ще ви го набавя.

– Що се отнася до бельото и подобните неща, да. Навярно ще трябва да помоля за помощта ви, добра ми майко Смоли, но другото ще съм принуден да поема самият аз. А и конят ми, останал в странноприемницата, се нуждае от присъствието ми.

– Ще изпратя да го доведат тук. В задната постройка имам прекрасен обор, който сигурно ще ви задоволи.

Когато се свечери, с помощта на търговеца на дрехи и на фризьора от Клаузен бе станал съвсем друг човек. Щом се върна, за да се представи в новия си външен вид на своята хазайка, от смайване тя силно плесна с ръце. После отиде при книжаря и собственика на печатницата, който същевременно беше и издател на „Утринни и вечерни стентънски новини“, и бе приет от него с голямо внимание. Там се осведоми къде е жилището на адвокатата Съмърланд. В Престън на Ред Ривър той се беше разделил с храбрия Тим, за да предприеме още едно пътешествие из Индианската територия, и ето че сега не искаше да прекара нито един ден в града, без да го е видял. Но за съжаление не го завари у дома. Както му каза прислужницата, вечерта той бил поканен на гости у банкера Олбърс заедно с цялото семейство.

Клаузен се върна в жилището си и там започна да се занимава в библиотеката на починалия търговец от Мисисипи. Скоро забеляза, че вторият етаж на голямата къща отсреща е силно осветен. Оттам можеше твърде удобно да се надзърта в стаята му и ето защо той дръпна пердетата.

В празнично осветеното помещение точно срещу прозорците на Клаузен на дълга маса се беше събрала многолюдна компания. Почетното „председателско“ място бяха предоставили на Марга. С изключение на Уилсън между присъстващите се намираха всички участници в разходката на коне, които същия ден бяха станали свидетели на

неприятната сцена с непознатия ловец. Там беше и Бил Съмърланд заедно с жена си и своя брат. Съобразявайки се с близките си, този път Тим се беше отказал от обичайното си траперско облекло. Но съвсем ясно си личеше, че се чувства извънредно неудобно в официалния си костюм. Всъщност той беше в центъра на вниманието през цялата вечер и не се измори да разказва приключенията си. В този момент току-що беше описал как Клаузен го спаси в пустинята на смъртта.

– И знаете ли на кого трябва да благодаря, че не ме разкъсаха лешоядите? – попита той. – На един поет! Да, чудете се колкото искате, но е така – на един поет. Обаче той не е от онези, дето витаят нейде между облаците и земята, подритвайки безпомощно с крака, ами е истински бизнесмен, който, където и да го поставиш, знае кое как да направи, и то по най-добрия начин.

– Как се казва? – попита дебелият banker, който беше голям любител на литературата и не пропускаше случай да докаже своята начетеност.

– Клаузен, Рихард Клаузен, ако нямате нищо против. Стиховете му са нежни като кадифе, ала юрукът му е като от стомана. Той е истински великан, а има сърце на дете. В това мога да ви се закълна, както въпрочем и в моята шапка!

– Немецът Клаузен ли? Ей там седи неговата най-голяма почитателка – обади се bankerът, посочвайки към дъщеря си. – Чела е стиховете му при майка Смоли. По своему той наистина е значителен поет. Но можеше да стане голямо име само ако беше писал на английски.

– На английски ли? – попита Тим Съмърланд. – Не знам дали замахваше по немски, или по английски, но ударите му си ги биваше, повявайте ми! Със собствените си очи го видях, когато успях да си върна откънатото злато. Трябва да чуете и тази история!

Той продължи да разказва, докато най-сетне приключи със забележката:

– А ако имате желание да го видите, то може би съвсем скоро ще бъде изпълнено. Когато се разделихме край Ред Ривър, той ми обеща да дойде в Стентън. Беше тръгнал из прерията само за да напише книга със стихове за нея. Смята да я даде тук за печат.

Скоро всички станаха от трапезата и се пръснаха по стаите. С голямо внимание Марга беше следила разказа на трапера. Силно впечатление й направиха изчезналите колове в пустинята, както и откраднатото злато. Съвсем неволно тя свърза двете неща с отговора на ловеца, който само преди часове беше дал толкова суров урок на нахалния Уилсън.

Какво ли означаваха изненаданите погледи, с които двамата противници се бяха измерили от глава до пети? Не й излизаше от ума високата стройна фигура и гордата осанка на непознатия. А колко топъл и нежен бе гласът му, когато я заговори! Тя издебна удобен момент, за да остане насаме минута-две с Тим Съмърланд, и го попита:

– Не казахте ли, че Клаузен се кани да дойде в Стентън?

– Йес, така казах, мис.

– А можете ли да ми го опишете?

– Дори много точно. Висока, яка и широкоплещеста фигура, коса руса и дълга, брада – също, очи сини, уста малка, зъби – хубави. Облекло – връхната ловна дреха е украсена с ресни и е изпокъсана. Легинси: украсени с ресни, и парцаливи Мокасини: украсени с ресни и вече разпрани и продупчени. Шапка: парче касторена материя без форма и цвят. Кон: жребец с кафяв косъм и бяло петно на челото. Оръжия: една двуцевка, една карабина, нож, томахок и ласо. Особени белези: съчинява песни и трепа стейкмани. Тъй, сега можете да наредите да го издирят чрез публична обява – толкова подробно и точно описание ви дадох.

Девојката знаеше вече достатъчно. Тези доста странно изброени отличителни белези отговаряха на външността на непознатия ловец.

– Ще ни го доведете ли някой път на гости, когато дойде в града, мистър Съмърланд?

– Щом желаете, мис, ще ви го доведа толкова сигурно, колкото съм сигурен и в наличието на шапката си.

– Ще настоявам да удържите на обещанието си!... Рихард Клаузен се сети да си легне да спи едва след като бе станало необичайно късно. Когато влезе в тъмната всекидневна, той забеляза, че светлините на втория етаж в отсрещната къща бяха угаснали, но затова пък бяха осветени прозорците на няколко стаи на първия етаж. Завесите бяха дръпнати настрана, а вратата на балкона зееше отворена. На масичка до канапето гореше лампа с голям абажур. Един женски силует в бяла ефирна дреха се приближи до нея. Ослепителната светлина падна върху високата чаровна фигура, но тъй като беше почти с гръб към Клаузен, не можа да види лицето ѝ. Той стоеше неподвижно, без да откъсва поглед от нея. В този момент тя взе една книга, разтвори я и я обърна към лампата.

Клаузен бързо отиде за бинокъла си, излезе на балкона, където никой нямаше да го забележи, понеже беше тъмно, и го вдигна пред очите си. Видя непознатата близко и ясно пред себе си. И след като тя се поизвърна към него, с изненада различи същото чудно красиво лице, което следобед му бе направило толкова силно впечатление.

– Тя е! Така и подозирах.

Той почувства как го заляха горещи вълни. Усети как го завладя непознато зашеметяване. Известно му беше, че женската красота има голяма власт, но все още не я беше изпитал върху себе си. А ето че сега завладя цялото му същество.

В този момент тя взе лампата и влезе с нея в съседната стая. Белите пердета, закрили ревниво прозорците ѝ, му позволиха да зърне само сянката ѝ, но щом угасна светлината, изчезна и тя. Девойката си беше легнала да спи.

С преизпълнено от щастие сърце Клаузен се прибра в библиотеката. Някаква вътрешна сила го накара да седне пред писалището, ръката му грабна перото и скоро изпод него върху хартията се занизаха стих подир стих, толкова пламенни, звучни, чисти и колоритни, каквито може да роди само първата любов. Той взе листа в ръка и ги препрочете.

– Най-хубавото, което съм написал! Но какво да направя? Имам ли право, или не? Все още в редакцията се занимават с монтажа на утринния вестник... да, ще рискувам!

Той грабна шапката си и въпреки късния вечерен час излезе навън и се отправи към печатницата. Там беше винаги добре дошъл като сътрудник и скоро си тръгна доволен за дома.

В тъмния сводест вход стояха двама души, с които в бързината се сблъска не съвсем нежно. Единият силует бе на висок мъж, а другият – на нежно женско създание.

– Кой е тук?

– Аз съм. Сара.

– Коя Сара?

– Прислужницата на майка Смоли.

– Ах, да. Лека нощ!

Значи малката хубавичка терцеронка! си имаше обожател. На Клаузен му се стори, че в неясните очертания на мъжкия силует имаше нещо познато, ала не му се искаше да досажда на двамата. Той се изкачи по стъпалата, влезе в жилището си и след толкова дълго време за пръв път пак спа в меки пухени завивки.

3. ОТМЪЩЕНИЕ

Клаузен се събуди рано сутринта. Побърза да се облече и се приближи до прозореца, за да се опита да зърне своята красива съседка отсреща. Но там всички прозорци бяха все още затворени. Само вратата на балкона бе отворена, както си беше и предишната вечер. Той остави само една тясна пролука между завесите, за да може да продължи наблюденията си, без самият той да бъде забелязан.

Не след дълго завесите отсреща се раздвижиха и прозорецът се отвори. Марга излезе на балкона и огледа улицата. Клаузен стоеше на мястото си като омагьосан. Тя бе по-хубава от всички жени, които беше виждал дотогава, беше по-очарователна от всичко, каквото бе рисувала пред него фантазията му.

След закуска тя пак се появи и седна срещу баща си на тапицираното с червено кадифе кресло, което ѝ беше подадено от едно негърче. После то разгърна пред тях вестник и двамата започнаха да се занимават с него. Клаузен пак стоеше до прозореца и я наблюдаваше. Помисли си: „Дебелият джентълмен, изглежда, е баща ѝ. Ей го сега вдигна изненадано поглед, сякаш е намерил във вестника нещо много интересно. Усмива се и ѝ подава да погледне страницата. Дали пък не е моето стихотворение? Прочете ли го, сигурно веднага ще разбере, че е писано единствено за нея!“

Той отново взе бинокъла в ръка и веднага му стана ясно, че според разположението на набора на редовете на мястото, където се беше спрял погледът ѝ, не можеше да има нещо друго, освен стихотворение. Гъста руменина заля лицето и врата ѝ.

– Прочете го! – прошепна Клаузен. – Сега пак го чете. О, ако можеше да почувствакак учестено бие пулсът на автора му в този момент!

В същия миг на вратата на стаята му се почука и терцерон-ката на неговата хазайка му донесе списъка на ястията, от който той трябваше сам да състави седмичното си меню. Ядоса се, че го смушават, но не се издаде. Обеща ѝ незабавно да направи своя избор. Тя сеотдръпна до вратата, ала не излезе от стаята.

– Искаш ли още нещо?

– Имам една молба, милорд – каза тя и се изчерви. – Късно вечерта ме срещнахте при портата с един джентълмен...

На Клаузен му мина през ума, че човекът му се беше сторил познат,

и реши да поразпита за него.

– Джентълмен ли? Че кой джентълмен ще застане посред нощ при външната порта заедно с една прислужница?

– Но е така, милорд! Джентълмен е, понеже го познавам много добре. Та нали е моят... моят...

– Твоят любим ли?

– Да – тихо отвърна тя. – Но господарката ми нищо не бива да знае и затова... затова исках да ви помоля да не й казвате, че сте ни виждали заедно!

– Well! Ами кой е този джентълмен, който ти е завъртял главичката?

– Наричам го Фред, милорд.

– А как е другото му име?

– Всъщност би трябвало да си мълча, но на вас мога да го кажа. Той е Фред Уилсън, богат плантатор от Тексас. Често посещава банкера Олбърс отсреща. Виждал ме е през прозореца и се е влюбил в мен.

– Олбърс ли? Това не е ли дебелият господин, който сега седи на балкона?

– Да, той е, а онази лейди е мис Маргарет, дъщеря му. Тя идва често при моята господарка и всички й викат Марга.

Клаузен знаеше вече името на жената, събудила у него толкова жив интерес. Изведнъж една съвсем друга мисъл светкавично прониза мозъка му.

– А има ли твоят любим белег на челото?

– Да! Познавате ли го, милорд? Останал му е от схватка с някакъв индианец.

– Откъде знаеш, че е богат?

– Веднъж ме заведе в жилището си и ми показа цял куп златен прах и златни зърна, донесени от различни негови пътешествия. В най-скоро време пак се кани да заминава.

Момичето се разприказва. Клаузен трябваше да използва това, защото всичко, което узнаеше тук, можеше да му бъде от полза.

– Закъде?

– Отива в Мексико при брат си.

– И защо ще ходи толкова далече?

– Брат му, който е алкалд¹ в Морелия, му писал, че иска двамата заедно да направят някаква голяма сделка. Прочетох писмото.

– А как се казва алкалдът? Естествено пак Уилсън, нали?

– Не, защото той му е само несъщ брат и името му е Антонио

Молес.

– За каква сделка става дума?

– Не пишеше в писмото. Милорд, ще изпълните ли молбата ми?

– Да, но само при условие, че и ги нищо няма да кажеш на любимия си за нашия разговор!

Тя си тръгна, а Клаузен бързо се върна при прозореца. Марга и баща ѝ бяха изчезнали от балкона. Той седна пред писалището и нахвърля листа с менюто. После се приготви за излизане. Искеше да посети Съмърланд.

Докато се занимаваше с тези неща, не забеляза как тайно обичаната от него жена, облечена вече в черна шумоляща коприна, напусна жилището си, прекоси улицата и влезе в дома на майка Смоли. По-рано мулатката беше приятелка на нейната покойна майка и изпитваше голяма симпатия към красивата девойка. Сега я посрещна с приятелски укори:

– Вчера през целия ден не намери нито минутка свободно време, за да се отбиеш макар за малко при мен!

– Ах, леличко, имах да върша толкова много неща! Още преди обед трябваше да започна подготовката за гостите, които имахме на вечеря, а след като се наобядвахме, татко менажера да отида на разходка с коне заедно с противния Уилсън, към когото има неразбираеми за мен предпочитания. Е, как можех да дойда?

– Изглежда, хич не го обичаш този Уилсън!

– Не, лелю, не го харесвам, дори нещо повече. Можеш ли да се сетиш защо? Намекнал пред татко, че стоял в Стентък само заради мен, и татко настоя да съм възможно по-друже-любна към него. Двамата били запланували някакво много голямо начинание и затова желязко го обвърже с още по-тесни и здрави връзки. Е, как да не се ядосвам?

– Разбира се, подобно нещо е извънредно неприятно, след като въпросното лице съвсем не ти е по вкуса. Но, почакай, Марга, все ще дойде времето, когато...

– ... ще дадеш под наем свободното си жилище, нали това юкаше да кажеш, лелю Смоли?

– Съвсем не, хитрушо такава, но тъй като вече засегна тази тема, нека ти кажа, че вчера най-после го дадох на един наемател.

– На някой истински джентълмен ли?

– Да. Я погледни!

Мулатката разтвори томчето със стихове и с триумфална усмивка показа на Марга титулната страница.

– Ето тук е името му. Прочети го, но ясно и на висок глас!

– Рихард Клаузен! Леличко, нима е възможно? При теб ли живее?

– При мен! – кимна тя с много важна физиономия.

– Но как се случи така? – попита девойката и радостно изненадана, плесна с ръце.

– Толкова неочаквано, че извърших направо непростима грешка, дете мое. Представиси само, за пръв път през целия си живот леля ти Смоли се държа неучтиво и безцеремонно, и то към най-истинския джентълмен, какъвто изобщо може да има, към твоя любим поет! Девойката не успя да й отговори, защото точно в този момент звънчето извън я и прислужницата се появи.

– Мистър Клаузен носи листа с менюто, мадам. Да влезе ли?

– Естествено, веднага, винаги щом дойде. Запомни го добре, Сара!

Марга се огледа наоколо, сякаш търсеше място, където можеше да се скрие. Но бешетвърде късно, понеже въпросният посетител се появи вече на прага. Щом зърна Марга, той трепна от радостна изненада, но бързо се овладя.

– Good morning!, милейдис! – поздрави той. – Извинете, че ви безпокоя!

– Няма защо да се извинявате, сър, напротив, ние ви дължим благодарност – отвърна майка Смоли и представяйки приятелката си, продължи: – Заварвате ме в мила компания – мис Мар-гарет Олбърс, страстна обожателка на немската поезия.

– Тогава съм безкрайно щастлив, че интересите ни се срещат в една толкова прекрасна област, мис – отговори той с умел поклон.

– Тази среща ще е навярно по-миролюбива от вчерашната – тихо каза тя.

– Ще сключим ли мир? – попита той и кажи-речи, неволно й протегна ръка.

– С удоволствие.

Тя сложи малката си ръка в неговата десница и той я поднесе към устните си.

– Вие обичате немската поезия. Значи говорите немски? – попита Клаузен девойката.

– Предпочитам го пред английския. С майка ми си говорехме почти само на немски. Но сега това удоволствие стана по-рядко за мен. Татко не поддържа връзки с немци, а и самият той говори само английски.

– Но тогава може би ще трябва да се откажа от мисълта да му се представя. Притежавам няколко ценни книжа, които смятах да осребря при него, защото ми го препоръчаха катоней-услужливия и най-

сговорчив делови мъж в Стентън.

– Позволете ми забележката, че говорех за отношенията, които поддържа в близки за семейството му кръгове. А и фактът, че няма връзки с немци, се дължи повече на случайност, отколкото на някакви предубеждения или принципи.

– Значи мога да поема риска да му се представя? Девојката се смути, защото зад този въпрос се криеше и един друг, на който не ѝ се искаше да отговори нито утвърдително, нито отрицателно. От само себе си се разбираше, че неизбежна последица от подобно представяне щеше да бъде една покана да посети семейството им.

– В това няма да има никакъв риск – отговори тя със забит в земята поглед.

Съгласието ѝ го изпълни с голяма радост. С какво удоволствие би продължил този разговор, ала не биваше да проявява натрапчивост и затова, след като предаде на мулатката листа с менюто, той набързо се сбогува.

В дома на Съмърландови разбра, че братята са отишли в читателския клуб. Вече беше дошъл часът, когато членовете му се задълбочаваха в утринните вестници. Само от привързаност към адвоката Тим беше решил да го придружи. Та нали за него щеше да е по-лесно да убие мечка, отколкото да се мъчи да прочете и един ред. Клаузен тръгна към клуба, за да гипотърси сам. Скоро вече бавно се разхождаше из малките му помещения.

На стената в една от стаите висеше уставът на дружеството. Той се изправи близо пред рамката му, за да прочете дали се допускат външни непознати хора. Дебелите пътеки, които покриваха пода, заглушаваха стъпките му, тъй че присъствието му остана незабелязано от двамата мъже в съседната стая, чиито полувисоки гласове се чуваха добре през тънките завеси. Без всъщност да иска, Клаузен долавяше всяка дума от разговора им.

– Well, сър, напълно ме убедихте, че при тази сделка ще има необикновено висока и сигурна печалба. Тексас често е правил най-енергични опити да се откъсне от Мексико, нос помощта на многочислени и силни военни части мексиканците винаги са успявали да го държат в покорство. Но сега най-сетне във Вашингтон решиха да му предоставят по-голяма помощ резултатът от това ще е, че тази прекрасна, богата и плодородна страна ще бъде принудена тържествено да обяви присъединяването си към Съединените щати. След това тя ще бъде залята от преселници и за кратко време цената на земята ще се повиши двайсет, че и

повече пъти. Който разполага с необходимите средства да се сдобие с повече земя, после може да спечели милиони. Вярно, че вашите средства са значителни, но ако ми позволите, мистър Уилсън, да прибавя към тях една сума, с която тъкмо сега разполагам, печалбата ви ще стане още по-голяма.

– Какъв е размерът на сумата?

– Четиридесет, а може би и петдесет или дори шейсет хиляди долара, които ще ви дам във вид на чекове, платими при представяне в Галвестън. Вярно, доскоро не знаех какво е имотното ви състояние, но препоръката от Харис и Томсън, Джефърсън Сити, която ми представихте, е напълно достатъчна, за да ви се доверя изцяло. Кога ще пътувате? р – Колкото евъзможно по-скоро. Няма време за губене. Това положение на нещата, на което разчитаме, е всеизвестно и ртрашно бих се учудил, ако и на други хора не им дойде на ум да извършат същите спекулативни сделки.

– Наистина всичко това е съвсем близко до ума. Заповядайте в жилището ми, където можем незабавно да уредим тази работа.

– Ами дъщеря ви, мистър Олбърс?

– Твърде много я обичам, за да си позволя да ѝ кажа нещо повече от един намек. Тя е напълно свободна в решенията си, а вие сте джентълмен, на когото сигурно няма да е трудно да спечели благосклонността на една млада жена. Съгласието ми го имате. Останалото е само ваша работа.

Двамата станаха и излязоха от стаята, без да забележат притисналия се до самата стена Клаузен. Бяха дебелият banker и мъжът, получил миналия ден онзи ефектен юручен удар. Значи Уилсън му беше името. Клаузен се сети за мъжкия силует, застанал под арката на портата.

– Фред Уилсън, любимият на Сара, той е, няма никакво съмнение! – промърмори Клаузен на себе си. – А дали не се лъжа в предположението си, че е и онзи негодник, който играе ролята на предводител на стейкманите? Облечен е иначе, ала това лице не може да се обърка с друго, а и белегът засилва сигурността ми. Но как ли се е докопал до препоръката на Ха-рис и Томсън? Невъзможно е междувременно да е ходил чак до Джеферсън. Но дори и да селъжа във всичко, той пак е негодник, което се доказва и от вчерашното му поведение. Каква е тази любовна връзка с герцеронка та, щом същевременно се домогва до ръката на Марга! Ще го разобличи!

Той продължи през редицата от стаи и най-сетне намери търсените от него хора. Тим Съмърланд седеше на една маса с гръб към него и

прелистваше някакво илюстрирано списание. Беше облечен в нови траперски дрехи, а на главата му... но наистина, там се мъдреше старата му шапка, която нямаше равна на себе си. Не бе намерил сили да се раздели с нея. Клаузен се приближи до него и го тупна с длан по рамото.

Тим скочи от мястото си като ужилен и веднага зае стойката на боксьор, готов да се бие.

– Защо ме удряте, масгър? Искате ли да се запознаете с юмруците ми?

Промяната във външността на неговия спътник му попречи веднага да познае Клаузен.

– Вече познавам юмруците ти. Тим Съмърланд. Запази ги за друг случай, стари приятелю!

Траперът ококори очи, хвърли се към него и го прегърна така, сякаш бе решил да го направи на кайма.

– Поетът, by God, поетът! Няма съмнение, както не се съмнявам и в шапката си! Ама така се е издокарал, че да ти се вземе акълът. Ето ти го, Бил, дръж го и го поразмачкай малко между лапите си, защото, ако не беше той, нямаше да ме видиш повече!

Той го побутна към брат си, който го поздрави със същата сърдечност. За четене на вестници вече и дума не можеше да става. Адвокатът предложи на Клаузен да се премести да живее у тях, но той му отказа, като помоли само за разрешение да посещава своя приятел винаги когато пожелае. Но нямаше как да не приеме поканата за обяд. След това излязоха от клуба и се разделиха. Клаузен се отправи към дома на банкера и накара един прислужник дасъобщил на господаря си за посещението му. Заведоха го в стаята^ където Олбърс и Уилсън все още разговаряха за спекулативните си сделки. При появата на младия човек и двамата не успяха да скрият изненадата си, само че я изразиха по различен начин. Очите на Уилсън се разшириха и в тях проблеснаха опасни искри, но той побърза да се извърне и се приближи допрозореца, за да не позволи на влезлия млад човек да види лицето му. А Олбърс се взря във визитната му картичка, която беше получил от прислужника и все още държеше в ръка, и гопопита:

– Значи името ви е Рихард Клаузен, сър?

– Да. Идвам при вас с една молба. Ще бъдете ли така любезен да погледнете тези ценни книжа?

Банкерът ги взе, хвърли им бегъл поглед и каза:

– Напълно редовни са.

– Иска ми се една част от сумата да получа на ръка, а останалото да

депозирам при вас. По-късно, когато си тръгна от града, ще изтегля тези пари в чекове.

– С удоволствие се поставям на вашите услуги, сър! Познавате ли мастър Съмърланд?

– Навярно имате предвид Тим Съмърланд? Срещнахме се в Ляно Естакадо, а току-що му бях на гости.

– Тогава сигурно е вярно предположението ми, че сте авторът на поетичните творби, подписани със същото име, което виждам и на вашата визитка?

Клаузен се поклони в знак на потвърждение.

– За мен ще е удоволствие да ви видя и не само по делова работа. Моля ви, гледайте на жилището ми като на свое! Моята дъщеря сигурно ще се радва да се запознае с вас.

– Вече имах честта да бъда представен на мис Маргарет при майка Смоли, моята хазяйка.

– А-а! Вие живеете при майка Смоли? Много ми е приятно. Значи сме съседни и лесно можем да си ходим на гости. Поехте ли вече някакъв ангажимент за тази вечер?

– Не.

– Тогава ви моля да дойдете у нас. Ще бъдем в съвсем тесен кръг. Освен Марга и моя милост ще присъства само ето този господин, когото си позволявам да ви представя – мистър Фред Уилсън, плантатор от Тексас.

Той избегна да спомене вчерашните събития дори с една-единствена дума. Уилсън бавно се обърна и направи сдържан поклон. Клаузен отвърна на поклона му много хладно.

– Ще дойда, сър, ако успея да се освободя от добрия Тим, който най-сериозно е решил да ангажира цялото ми свободно време.

– Тогава доведете и него! Вчера вече ми го представиха и ще ми е добре дошъл.

Точно това беше искал и Клаузен.

Олбърс го придружи до касиера, където получи както пари на ръка, така и депозитната разписка, след което се раздели с банкера.

– Страхотна грешка направихте вчера, мистър Уилсън – поде Олбърс, когато се върна пак в стаята. – Този човек не е никой друг освен ловеца, с когото искахте да си направите майтап. Сигурно си е съставил отворително мнение за нас!

– Все ми е тая! Никога не ми се е налагало да се умилквам около някой стихоплетец, за да спечеля приятелството му, така че и сега няма

да го направя. А че тази вечер го поканихте на гости, ми е всичко друго, но не и приятно. Мислех си, че щр мога да остана насаме с Марга, за да се разберам с нея, но етр че тези двамата ще ме лишат от този удобенслучай.

– Опасенията ви са излишни, понеже аз така ще им ангажирам вниманието, че ще имате пълна свобода да уредите вашата работа. А сега да се върнем пак на нашите спекулативнисделки!

Решиха Уилсън да замине още на следващия ден. След като изготвиха и подписаха договора, той получи съответните документи и напусна дома на банкера.

След като мина по няколко улици на път за дома си, Уилсън видя Сара да излиза отнякакъв магазин. С няколко крачки той се приближи до нея и й каза:

– Трябва спешно да поговоря с теб. Ще оставиш ли и днес вратата на стаята си отворена?

– Кога?

– Щом се стъмни. Ще дойда само за някоя и друга минута, но покъсно пак ще намина.

– Ще оставя ключа на вратата.

Той кимна и си тръгна. В жилището си извади документите от джоба си и с победоносно изражение на лицето ги хвърли върху масата. После започна с големи крачки да се разхожда нагоре-надолу из стаята и да мърмори под носа си:

– Без съмнение този Клаузен е негодникът, на когото дължа белега си. И той ме позна също тъй добре, както и аз него. Съвсем ясно ми стана още от вчерашните му намеци за Ляно Естакадо и за нъгитсите. Сигурно ще положи всички усилия, за да ми навреди. Само че няма да успее! Преди да си тръгна, ще си разчистя сметките с него и ще му платя за онзи удар!... А пък тоя Тим Съмърланд, дето ще дойде заедно с него тази вечер – продължи след малко той, – сигурно е другият подлец, който ни откъмна конете и част от златото. Любопитен съм да 1 разбера дали и той ще ме познае. Но във всички случаи съм се погрижил за безопасността си. Все още срещу мен не е направено донесение в полицията, а дори и да се видя принуден да изчезна, навярно ще ме търсят само в Тексас, където изобщо няма да се мерна. Иако после с помощта на брат ми успея да се сдобия с онази земя, незабавно ще я продам и ще замина заедно със Сара за Бразилия. Тя ще остане да живее там с мен, докато ми хареса някоя друга.

Той събра различни неща в багажа си, а след това тръгна ^а

обикаля из града, за да направи необходимите покупки. Щом се стъмни, наметна широка пелерина, скри под нея един пакет и се отправи към дома на майка Смоли. Без да се бави, той влезе в къщата, изкачи се по стълбите и отвори една врата, която водеше към малка стаичка, оставена на разположение на Сара, където тя държеше всичките си вещи. Вътре беше тъмно, но Уилсън добре знаешекое къде е и лесно се оправи. Само след някоя и друга минута момичето влезе и шепнешком попита:

– Тук ли си?

– Да, любов моя – отвърна той, като я прегърна и я притисна до себе си. – Дойдох, за да ти донеса една радостна вест.

– Каква е тя? – попита девойчето, след като отговори пламенно на неговите ласки. – Заминавам. Искаш ли да тръгнеш с мен?

– О, с каква радост! Ще дойда с теб където и да ме заведеш.

Кога отпътуваш?

– Още днес.

– Но това е много бързо. Трябва ми време да се приготвя, а и да говоря с господарката си.

– Не са ти нужни никакви приготовления, защото вече се пЪгрижих за всичко. А на господарката си изобщо не бива да казваш каквото и да било, тъй като няма да те пусйе.

– Но тя е толкова добра! Не мога да бъда чак дотам неблагодарна и тайно да я напусна!

– Значи предпочиташ нея пред мен, така ли? – попита я той укорително.

– Не бива да си мислиш така! Обичам те повече от всичко друго и за теб ще направя всичко, каквото поискаш. Тръгвам с теб дори още днес!

– Не съм и очаквал да постъпиш иначе, Сара. И никога няма да съжаляваш, защото едва сега ще започнеш истински да живееш и да изпитваш земните радости, които тук ще си останат непознати за теб. Но не бива да ме придружаваш като жена, защото това ще ни пречи да бъдем винаги заедно и близо един до друг, а и няма да ни е възможно изцяло да се радваме на щастието си.

– Не като жена ли? Ами как иначе?

– Като момче. Тук в този пакет има всичко необходимо.

Дрехи А е ще ш скжг великолепно.

– Като момче?! – възкликна тя поласкано и зарадвано. – О, колко ще е хубаво! Ще ти бъда слуга и няма да те оставям сам нито за минута.

– Но ще трябва да направиш една жертва, скъпо мое дете!

- Само ми заповядай! Нищо няма да ме спре.
- Налага се да ги отрежа великолепната коса, иначе тя ще издаде, че не си момче, а най-красивото момиче в целите Съединени Щати.
- Отрежи я! С удоволствие я давам за щастieto да ме обичаш.
- Докога трябва да останеш тази вечер при майка Смоли?
- До десет часа. После съм свободна.
- Тогава се погрижи след този час къщата да е отворена и се постарай да се облечеш, за да не се налага да те чакам. От вчера при вас живее някой си мистър Клаузен, нали?
- Да, един много хубав, а също и мил джентълмен.
- Ах, както виждам, вече е крайно време да те отведе от тук! Ти и него ли трябва да обслужваш?
- Да. Господарка! а ми повери и неговите стаи. Даде ми и един специален ключ за тях, за да мога, докато отсъства, да си върша там работата.
- Погрижи се да оставиш ей тук ключа, за да го намеря, когато дойда.
- Защо? Нима трябва да влизаш в тези стаи? – наивно и нищо неподозираща, го попита тя.
- Да. От тях може да се гледа насреща към Олбърсови, а преди да си тръгна оттук, трябва да наблюдавам някои неща.
- А сега довиждане, Сара, и изпълни съвсем точно всичко, каквото ти казах!
- След една продължителна прегръдка той се спусна по стълбите, оставяйки в стаята й пелерината си. Само след ми-нзпга-две се озова в гостната стая ла банкера. Тъй като беше пристигнал пръв от всички поканени, той завари Марга съвсем сама.
- Good evening!, мис! Масгър Олбърс ми позволи да прекарам във вашата компания последната вечер, която ми е отредено да остана в Стентън. Дали имам правото да си въобразя, че присъствието ми няма да ви е съвсем неприятно?
- Да си въобразяваш нещо е твърде лоша привичка, сър, а моята съвест никога не ми е позволявала да я одобрявам и насърчавам.
- Той захапа връхчето на мустака си, а после отговори:
- Всеки човек живее само с онова, което си въобразява. Щастлив е само този, който използва дадения миг. А сегашният миг е един от най-хубавите през целия ми живот и не бива да го пропусна да си отлети ей така, без да съм ви го признал.
- Влизането на баща й спести на Марга отговора. А заедно с него се

появиха Клаузени Съмърланд. Поетът не беше споменал пред своя приятел нищо за Уилсън. Надяваше се, че поведението на Тим ще му покаже дали подозренията му са оправдани, или не.

Траперът бързо се приближи до девойката и с неподправена сърдечност ѝ стисна ръката.

– Ето ме пак, мис, и ако не съм ви добре дошъл, можете спокойно да ме изгоните, без да ви се разсърдя!

– Останете, останете, драги мистър Съмърланд! С голямо удоволствие ви виждам сред нас. Тя подаде ръка и на Клаузен.

– Казвам ви сърдечно добре дошъл, сър, без никакво ласкателство или красиви фрази!

Той понечи да се наведе към нежните ѝ пръсти, за да ги допре до устните си, но така и не изпълни намерението си, защото тъкмо тогава до него се разнесоха думи, които не бяха особено благопристойни и подходящи за обществото, където се намираха.

– Zounds2! Мътните го взели! Кой е пък този? – чу се гласът на Тим Съмърланд, който се беше обърнал към Уилсън и при вида му, кажи-речи, неволно изпусна тези възклицания. – Мистър Клаузен, бъди така добър и погледни лицето на този човек! Познаваш ли го?

– Кой е той, Тим?

– Нека на място да ме наскат на парчета и осолят, ако това не е онзи стейкман, който ни нападна и комуто по-късно ти цепна челото с томакока си! Мистър Олбърс, какво търси този човек при вас?

Уилсън изпревари отговора на банкера:

– Тоя тип побъркан ли е? – прогърмя гласът му. – Още една такава дума и ще се погрижа да му навлекат усмирителна риза!

– Или на теб ще сложат белезници! – отвърна му траперът със същия тон. – Ако те бях открил на някое друго място, само след пет минути щеше да си в ръцете на шерифа!

– Ами давай, не се стеснявай! Макар да съм поканен тук от мастър Олбърс, ще ти дам на теб да видиш един шериф! На ти!

Марга извика от уплаха, а банкерът се сви в един от ъглите на стаята. Уилсън вдигна ръка. Готов за път, той вече носеше оръжията си. В десния му юмрук проблесна остриетона нож, докато лявата му ръка бързо бръкна във вътрешния джоб, за да извади револвера. Но в следващия миг Клаузен се озова зад гърба му, хвана го през кръста, вдигна го и с такава сила го хвърли срещу вратата, че тя с трясък се отвори и негодникът падна в коридора. Преди някой да успее да се приближи до него, Уилсън скочи на крака и побърза да слезе по стъпалата.

Никой не се и опита да го преследва. Марга лежеше на канапето, а Клаузен бе коленичил до нея. Банкерът трепереше като лист и се беше вкопчил в облегалото на един стол. Тим Съмърланд се втурна към масата, където стоеше гарафата с вода. Безпокойството му за милата хубава мис беше по-голямо и по-силно от желанието да залови своя неприятел.

– Мистър Съмърланд, какво направихте! – завайка се Олбърс. – Ама такова подозрение наистина е цяло безумие!

Той не получи никакъв отговор. Двата мъже бяха твърде заети с Марга, за да обърнат внимание на думите му. Най-сетне девойката отвори очи. Иначе тя не изпаднаше тъй лесно в несвят. От какво ли беше изгубила съзнание? Съвсем неволно самата тя скоро даде отговор на този въпрос. Погледът ѝ падна върху Клаузен.

– Вие сте жив, а не ви ли рани?

При тези думи той почувства как го обля топла вълна и сърцето му радостно заби. Нима само от тревога за него бе припаднала? Клаузен не можа да се сдържа, хвана двете ѝ ръце и за миг-два ги допря до челото си.

– Всички сме живи и здрави, мис. Безпокоим се единствено за вас!

– О, значи всичко е наред! Видях да проблясва ножът му и изпитах такъв ужасен страх!

– Който е бил съвсем безпочвен – намеси се баща ѝ.

– Безпочвен ли, сър? 7 попита обидено Съмърланд. – Да не би да си мислите, че несъм в състояние да различа действителността от някое видение в пустинята, от една фата морга-на? Не знам под какво име ви се е представил този тип и как се е промъкнал във вашия дом, но че е не само стейкман, а е дори и техният главатар, за когото вчера ви разказах, в това не се съмнявам нито за миг, както не се съмнявам и в моята шапка! Я попитайте поета! Сигурно и той го е познал.

Олбърс погледна въпросително към Клаузен.

– Тим ви казва истината, сър – потвърди младежът. – Познах го още вчера, когато ви срещнах. Сигурно ще си спомните отговора ми, в който споменах за злато и за пустинята на смъртта, а мис Марга навярно ще потвърди думите ми, че я смятам достойна за по-добро общество.

– Доказателства, дайте ми доказателства, дженте! Имам причини, поради които изпитвам пълно доверие към Уилсън, а вашето обвинение е толкова ужасно, че изобщо не съм в състояние да го възприема.

– Днес сте сключили с него сделка, която се отнася до закупуването на земи в Тексас, нали?

– Откъде знаете?

– И сте му дали разрешението си сам да се увери в благосклонността на мис Марга към него.

– Да не сте всезнаещ?

– Поне дотолкова, че да съм съвсем сигурен какво представлява този човек. Домогва се до ръката на вашата дъщеря, а същевременно поддържа любовна връзка със Сара, прислужницата на моята хазйяка. Е, кажете ми сега, още ли смятате, че е достоен за доверието ви?

– Нима е възможно?!

– Снощи ги видях двамата заедно със собствените си очи, а още рано сутринта тя ме помоли никому нищо да не казвам. Не ви ли е достатъчна думата ми?

– Да, да! Боже мой, ако не се лъжете, ме заплашва тежка финансова загуба! Днес подписахме с него договор и му дадох книжа за петдесет хиляди долара.

– Може би предупреждението ни не идва твърде късно! Убеден ли сте, че препоръката му от Харис и Томсън е истинска?

– И за това ли сте осведомен? Истинска е. Проверих я много внимателно.

– Но не сте направили официално запитване до фирмата, нали? Човек като него не се спира пред никакви фалшификации. Трябва да поискаме да го задържат!

– Наистина ли сте толкова сигурен във всичко, което казвате?

– Да. И за да ви дам възможност да проверите истинността на думите ми, съм готовда почакам няколко часа. Изпратете някого на телеграфа! Отговорът няма да се забави и щесе уверите как стоят нещата.

– Прав сте, сър! Но няма да изпращам никого, а сам ще отида и там ще изчакам отговора. При една толкова голяма сума човек трябва да бъде много предпазлив.

– Тогава отивам да наблюдавам жилището му. Сигурно ще реши да избяга, а не бива да ни се изплъзне.

– Чакай, мистър Клаузен! – намеси се Съмърланд. – Аз съм не помалко подходящ затази работа от теб. Остани тук! Или искаш мис Марга да бъде сама? Нали и баща ѝ излиза!

– Да, останете! – помоли го Олбърс. – При тези обстоятелства Марга не бива да е без закрила!

Двамата тръгнаха – bankerът към пощата, а Съмърланд към жилището на Уилсън, което му бе добре описано от Олбърс...

След като излезе от дома на банкера, негодникът се спусна малко надолу по улицата, после мина на отсрещната ѝ страна и се върна

обратно. Все още бе твърде рано, за да завари Сара в стаичката ѝ. Въпреки това той се качи горе и я зачака да дойде. Помогна ѝ както при нейното преобразяване от момиче в момче, тъй и при събирането на багажа, който смяташе да вземе със себе си. Щом приключиха с тези приготовления, той я попита:

- Още ли е будна майка Смоли?
- Не.
- Какво е положението с входната врата?
- Отворена е. Освен това донесох ключа ѝ тук.
- А ключа за стаята на Клаузен?
- Ето го.

Той взе двата ключа и ѝ нареди:

– А сега върви, Сара! Не бива да ни виждат заедно. Ще ме чакаш между върбите малко по-нагоре от къщичката на сал-джията!

– Всичко ще направя както казваш, но моля те, ела по-бързо! Сара наистина изглеждаше прелестно в новите си дрехи. Той я прегърна и няколко пъти я целуна по устните.

– Ей сега ще дойда. Но хайде, тръгвай вече!

След като тя излезе, Уилсън духна свещта, заключи стаята и безшумно слезе на първия етаж. Там отвори вратата на жилището на Клаузен, заключи я пак отвътре и започна да претърсва стаите. Не му беше нужна нито свещ, нито лампа, защото светлината от уличните фенери нахлуваше през прозорците, а и полилеите от гостната на Олбърсови допълнително вършеха своето.

Още от самото начало търсенето му се увенча с успех. Уилсън започна с библиотеката, там видя писалището, на чиито чекмеджета ключовете си стояха пъхнати, и ги отвори едно подир друго. В едно от тях намери портфейл, оставен върху ня колко фишека с монети. Ио Взего и се приближи до прозореца.

– Открих я! Ето я депозитната разписка заедно с няколко чека, за които дори и неподозирах, а там е и сухата пара, получена от Олбърс. Това ми стига. Сега остава само даси разчистя сметките с него!

Той заключи пак всички чекмеджета и приспали близо зад пердетата, за да наблюдава къщата отсреща. Светлините в гостната бяха угаснали. Вместо тях в стаята с балкона на долния етаж гореше една лампа. Сигурно хората, които се намираха там, седяха зад нея, защото по пердетата не се забелязваше нито следа от нечий силует или сянка.

– Дали той е все още там? – попита сам себе си Уилсън. Въпросът му веднага получи отговор. На осветения балкон се появи Марга, а след

нея и Клаузен. Те се подпряха на перилата съвсем близо един до друг и се загледаха към улицата, сякаш очакваха някого.

– По дяволите, изглежда са станали близки, съвсем сами са! Ха, Бога ми, той слага ръка на раменете ѝ, леко и колебливо, но все пак! И тя не се противи! А-а, тъй ли стоятнештата! Чакай, подлеце! Ако кръвта ти се е разгорещила, знам как да ти помогна. Ще ти направя малко кръвопускане! Ами кой ли е онзи дебелак, дето се задава тичещком по улицата? Наистина Олбърс! Къде ли е ходил? Дали е бил в полицията? А къде ли се е дянал онзи нещастник Тим Съмърланд? Никакъв не се мярка! Ето че сега се прибират в стаята.

Нямаше съмнение, че в стаята с балкона се завърза оживен разговор, защото сенките издаваха необикновената възбуда на хората. Не след дълго Олбърс и Клаузен напуснаха къщата. Единият от тях се отправя към центъра на града, а другият пое в посоката, накъдето се намираще жилището на Уилсън.

– Какво ли са замислили? Несъмнено са решили да ме преследват. Само че сметките им ще излязат криви!

Измина доста време, преди някой от тях да се върне. Ето че се зададе един файтон, който спря отсреща пред дома на банкера. От него слезе Клаузен. Той изчезна в къщата, но съвсем скоро отново излезе и пресече улицата.

– Идва насам. Вече е време!

Уилсън се наведе и пропълзя под писалището. Чу се отварянето на входната врата. После Клаузен влезе в стаята и запали лампата. Той извади бельото си, отвори гардероба и започна да събира багажа си...

Отсъствието на Олбърс и Съмърланд дари на Клаузен мигове на върховно блаженство. Марга беше станала от дивана и се беше приближила до него с думите:

– Наистина ли не е възможно да се заблуждавате, сър?

– Не. Та нали с бягството си самият той даде най-убедителното доказателство, чене сме се излъгали!

– Какъв човек! И толкова дълго сме били в неговата опасна близост, без изобщо да подозираме какво ни заплашва! А и онзи нож... направо беше страшно!

Споменът за святкащото острие, кажи-речи, ѝ оказа същото въздействие, както и самият онзи ужасен миг. Тя се олюля, потърси с ръка някаква опора наоколо, но не я намери. Той пристъпи до нея и я подхвана с десницата си. Тя отпусна глава на рамото му и затвори очи. Клаузен я прегърна още по-здраво и приближи глава до лицето ѝ. Сърцето му

лудо биеше.

– Мис Марга! Иска ми се така да ви държа и подкрепям винаги докато дишам и живея!

Очите ѝ все още бяха затворени, но бледността ѝ започна да отстъпва. Слабостта ѝ скоро премина и тя не се нуждаеше вече някой да я подкрепя, ала въпреки това продължи да стои така, отпусната в досегашното си положение, без да помръдва, а по устните ѝ заигра блажена усмивка. И ето че в този момент той се наведе и целуна тези устни, а тя отвърна на целувката му.

Малко след това банкерът влезе при тях. Той беше толкова възбуден, че изобщо не забеляза необикновеното вълнение на двамата.

– Прав бяхте, сър! – едва продума той. – Препоръката е фалшифицирана. Непременнотрябва да опипаме този мерзавец!

– Ще го заловим, даже и да успее на първо време да ни избяга. Но ако е тръгнал към жилището си, което, убеден съм, ще направи, в случай че предварително не е бил подготвен за случилото се, то сигурно Тим Съмърланд няма да го изпусне от очи. Несъмнено вие стеходили вече при прокурора или в полицията, нали?

– Не, още не. В гнева си, а и в бързината, това изобщо не ми мина през ума!

– Тогава ще трябва незабавно да наваксите пропуснатото! Междувременно аз ще отида при Тим и там ще ви чакам. Не бива да губим нито минута!

Те излязоха и Марга остана сама. Тя седна на канапето и отвори своя албум. Там беше скрила стихотворението, изрязано от вестника. Прочете го, а после още веднъж и още веднъж. После легна и така прекара дълго време. Ето че отвън се чу шум от стъпки и на вратата се почука. Преди още да успее да се изправи, пред нея застана нейният любим. Той забеляза изрезката от вестник в отворения албум и веднага разбра, че мислите ѝ са били заети изключително с него.

– Идвам като вестносец. Уилсън не се е връщал в жилището си. Полицаяте го търсят по местата, където обикновено е имал навика да се отбива, но понеже никой от тях не го познава лично, необходимо е и баща ви да участва в издирването. Той ме накара да ви помоля да не се тревожите за него. Заедно със Съмърланд и аз ще тръгна да го търся, но предполагам, че този тип вече е напуснал Стентън. В такъв случай знам много добре накъде ще се насочи и още през нощта ще започна да го преследвам. Може ли тогава да разчитам на любезността ви да ме извините пред майка Смоли, с която ми е невъзможно да се сбoguвам?

– Искате да тръгнете по следите му, да се изложите на опасност, която... не, не, вникакъв случай няма да го допусна! Сър, останете тук и предоставете на полицията преследването на този злодей!

Той се усмихна щастливо и смутено.

– В борбата срещу някой отявнен враг, а той вече ми е такъв, не се страхувам от никаква опасност. А и съвсем не е толкова сигурно, че ще замина. Никак не е изключено Уилсън да е все още в града, а в такъв случай той непременно ще ни падне в ръцете и аз ще остана тук.

– Тогава ми обещавайте, че непременно пак ще се отбиете при нас! Ще стоя будна докато татко се върне и докато получа подробни сведения какво е станало.

– Добре, пак ще дойда. А дотогава – лека нощ! Той ѝ подаде ръка. Тя видя неговия умолително-въпросителен поглед и почувства съвсем плахия му опит да я притег-ли към себе си. И тогава самата тя го прегърна.

– Рихард, пази се заради мен! Срещнеш ли го, внимавай много!

Устните ѝ докоснаха неговите в бърза свенлива целувка и после Марга изчезна в съседната стая. Там тя смени официалната си рокля с удобна домашна дреха. Тъкмо когато свърши с преобличането, младата жена забеляза, че прозорците на жилището му отсреща са осветени. Следователно той се беше прибрал, но несъмнено скоро щеше отново да излезе. Марга поиска пак да го види и се показа на балкона.

Не след дълго вратата на балкона отсреща се отвори и Клаузен се появи, за да се огледа за Съмърланд, който трябваше да дойде да го вземе. Той ѝ махна с ръка за поздрав, тя също вдигна ръка в отговор, но в следващия миг замръзна на мястото си. Една сянка се плъзна покрай двата прозореца на работната стая и само след секунди тя видя как от вътрешността на отвореното помещение изплува фигурата на Уилсън. Внезапно Марга бе пронизана от панически страх, но само за миг-два се овладя, вдигна високо ръка и извика:

– Уилсън е зад теб!

Клаузен се обърна наистина в последния момент, защото престъпникът беше вече задгърба му и десницата му с ножа се канеше да го пронже.

– Помощ, помощ! – изкрещя Марга, обзета от ужас. Тя видя само още как двамата мъже се вкопчиха един в друг на балкона, а после се втурна през стаята и по стълбите долу на улицата, прекоси я и вече остана без дъх, полетя нагоре към жилището на Клаузен. Тя влезе вътре тъкмо в мига, когато той се прибираще от балкона.

– Рихард, къде е той?

– Изчезна. Спаси се със скок от балкона, след като се видях принуден да го пусна, за да му изтръгна ножа.

– Ти кървиш! Ранил те е! За Бога, бързо ми покажи къде!

– Марга, няма ми нищо, само две леки повърхностни рани! Пусни ме, трябва да го догоня! – За нищо на света!

Той се опита да се изтръгне от нея, ала тя се беше вкопчила тъй здраво в него, че за да се освободи, трябваше да употреби груба сила.

– Марга, моля те, ще избяга!

– Остави го! Иначе, ако те пусна, сигурно ще умра от страх. Хайде, свали си връхната дреха! Нека прегледам раните ти!

Той разбра, че тук всяка съпротива ще е напразна, и се подчини. Уилсън го беше резнал с ножа през лявата длан и му беше нанесъл прободна рана в ръката над лакътя. И двете рани не бяха опасни, но кървяха доста силно. Усмехнато той наблюдаваше опитите ѝ да спре кръвотечението и после да го превърже по всички правила на изкуството.

– Тъй – каза тя, след като свърши, – сега вече край на тревогите, скъпи мой лош любими! Ако не беше твоята Марга, щеше да се втурнеш подир него и някъде по пътя може би щеше да умреш от загуба на кръв.

– Не, без моята Марга ме очакваше смърт доста преди това, защото, ако не ме беше предупредила с онзи вик, ножът му сигурно щеше да ме пониже в гръб. Как да ти се отблагодаря?

Той я притисна пламенно в обятията си.

– Като винаги си така мил към мен, както сега! – отвърна му тя с нежен глас и обви ръце около врата му.

Скоро отвън се чу шум от стъпки и в стаята влезе Съмърланд. Щом видя девойката, той доста се учуди. Съвсем накратко му разказаха всичко.

– Бил е тук? По дяволите! Ограби ли те, сър?

– Все още не знам, Тим, нямах време да се огледам. Все ще забележа, ако е взел нещо. Но сега трябва да тръгнем по петите му!

– Разбира се, обаче вземи револвер или нещо подобно! Този тип не бива да се пипас велурени ръкавици!

Те излязоха от къщата. Клаузен придружи Марга до дома ѝ, а после се присъедини към своя приятел, който го чакаше.

– Сега накъде? – попита го той.

– Отиваме пак в жилището ми и никъде другаде. Ще потърся прислужницата. Без помощта на Сара той не би могъл да влезе в стаята ми.

Това ми хрумна току-що. Ще я принудим да признае всичко. След това ще стане ясно какво трябва да правим.

– All right, сър! Тази идея не е лоша. Да оставим на първо време Уилсън да избяга, ако ще чак до Вавилон, където са били пасищата, опустошени от седемте тлъсти крави на фараона. Пак ще го намерим и ще му помогнем да увисне на едно хубаво въже, което му е в кърпа вързано, тъй както ми е в кърпа вързана и моята шапка!

4. ПРИ ГРАФ ЕРНАНО

От североизток духаше силен вятър и издуваше платната на брига на Съединените щати „Юниън“ така, че наклонен леко на една страна, той грациозно летеше по вълните, като острият му нос яростно пенеше водата.

Корабът беше тръгнал за Вера Крус, за да натовари там дървесина, използвана за добив на боя, и да я превози до Галвестън. На борда му имаше само двама пътници и тъкмо в този момент те стояха облеgnати на релинга и зяпаха една тинторера¹, която отскоро следваше брига. Единият от тях беше облечен в удобни сиви дрехи и носеше обичайната за тези географски ширини панамена шапка. Другият имаше връхна дреха от бизонска кожа, украсена с ресни, а на главата му се мъдреше една такава шапка, която по време на цялото пътуване силно привличаше вниманието на моряците.

– Страшно ще се зарадвам – обади се онзи с дрехата от бизонска кожа, – когато най-сетне усетя под краката си поне няколко квадратни педи твърда земя!

– Както ми каза капитанът, това ще стане преди свечеряване, Тим. А ако случим и с пощенската кола, още утре сме в Мексико.

– Ще се радвам, ако е така! Но ще е ужасно неприятно, ако сме поели не по истинските следи и напразно сме преплавали този отвратителен гьол.

– И подобна възможност не е изключена. Но ми се струва, че едва ли се лъжем и ще открием този богат плантатор от Тексас при неговия брат, достопочтения алкалд дон Антонио Молес.

– Ако е така, сър, още в първия миг ще му забия ножа си заради това, че тъй те обра.

– Много се надявам, че и Олбърс, и аз ще успеем да си върнем откраднатото. Сара каза, че е видяла у него голямо количество златен прах и златни зърна, а те имат такава стойност, която ще е предостатъчна, за да покрие разноските по пътуването му. Сигурно вече е сменил ценните книжа на банкера срещу други.

В този момент към тях се приближи капитанът. За своя радост в негово лице Клаузен беше открил стар познат и затова съвсем накратко му разказа защо бе предприел настоящото пътуване.

– Колко още има да плаваме, Уилямс?

– След два часа сме в пристанището. Ето ти далекогледа! Още вчера пресяхохме тропика, а после заобиколихме ада на Темпики. Ей онази по-тъмна ивица пред нас е брегът на „истинския кръст“¹.

Клаузен действително различи една тънка черта на хоризонта.

– Знаеш ли разписанието на пощенските коли?

– Не. Но сигурно няма да ти се наложи да чакаш дълго. Значи наистина вярваш, че ще завариш онзи тип в Морелия?

– Вероятно е. Не мога да го твърдя.

– А на мен ми се струва, че навярно ще е в Тексас. Несъмнено той добре познава тази страна, иначе нямаше да разказва толкова много и толкова подробно за нея. Въпреки опасенията си от евентуално преследване, все пак при огромната ѝ територия спокойно ще успее да извърши спекулативните си сделки. Не забравяй, че онези земи не са в пределите на Съединените щати, а са мексиканска провинция и предаването му на американското правосъдие може да стане само след продължителни и трудни преговори, през което време той ще има възможност да избяга десетки пъти.

– Моите уважения към мнението ти, обаче не го споделям. Цялата му външност издава испански произход и съм сигурен, че познава Мексико по-добре от Тексас. Брат му също живее там, а аз изобщо не го смятам за негов несъщ брат. Несъмнено мистър Уилсън първоначално е бил сенyor Молес. Е, и аз вярвам като теб, че той няма да се откаже от спекулативните си сделки, но в Тексас можеш да получиш земя само чрез сложно и продължително посредничество и доста пречки, докато в Мексико я вземаш от първа ръка, и то значително по-евтино. Може би този тип е във връзка с някое лице, което е на служба в управлението за държавни земи и имоти, или пък с помощта на алкалда се надява да намери такива връзки. Успее ли, тогава изобщо няма да пътува до Тексас, а ще се опита незабавно с печалба да продаде земите си, след което ще изчезне завинаги.

– Well, сър, сигурно ще е така – обади се Съмърланд, – но ние ще се погрижим честните хора да могат да го виждат малко по-добре, като го издигнем на пет лакти над земята на едно яко въже, ако, разбира се, преди това моят нож не го погъделичка!

– Докога ще остане „Юниън“ в пристанището?

– Не се знае – отговори капитан Уилямс, – зависи от това, какви ще са възможностите пак да напълня трюмовете със стока. Искаш да се върнеш с мен, така ли?

– Предпочитам да пътувам с теб.

– Тогава побързай да заловиш твоя човек и направо го води тук, за да мога да се запозная с него!

– Де да можех! Вярно, че разполагам с полицейски пълномощия, но за съжаление те ми осигуряват само съдействието на властите в Съединените щати. В Мексико те не струват и пет пари.

Думите на капитана се оправдаха. След малко повече от два часа „Юниън“ хвърли котва между крепостта Сан Хуан де Улуа и стария град Вера Крус. Дватама пътници се сбогуваха с капитана, една лодка ги пренесе до широките стъпала на пристанището, а после закрачиха през препълнения с хора площад към сградата на митницата.

Когато уредиха всички формалности, научиха, че пощенската кола тръгва съвсем скоро, и след като се качиха в нея, напуснаха нездравословната пясъчлива равнина на крайбрежието, лишена от всякакви дървета, отправяйки се към стария императорски град Мексико. Още през следобеда на следващия ден имаха възможността да хвърлят за пръв път поглед както на планините, които обграждаха долината и прекрасното езеро на Теночтитлан, така и на красивия град. После пощенската кола се спусна надолу и скоро кочияшът ги остави пред една от първите странноприемници, чийто съдържател, изглежда, се слиса немалко при вида на странната шапка върху главата на Съмърланд, но въпреки това посрещна пътниците извънредно любезно. Този ден се налагаше да останат тук, за да си отпочинат от пътуването и да чакат някой удобен случай, за да продължат към Морелия. Скоро щеше да се здрачи и наблюдаваше онова време, когато населението на столицата обичаше да се разхожда по най-оживеното място за развлечения в град Мексико – Аламеда.

Все пак не беше изключено Уилсън още да се намира в Мексико. Той имаше преднина само от един ден и можеше да се предположи, че също щеше да посети този град. Затова двамата решиха поотделно да се отправят към Аламеда и да се поогледат за него.

Пръв стигна Съмърланд. Клаузен знаеше, че ще се срещне с изисканото и отбрано общество на града, с неговите красавици, и затова грижливо се преоблече. Не беше далече от странноприемницата до голямата порта от ковано желязо с красиви орнаменти, зад която започваха парковете, водоскоците, пейките и беседките на това обществено място за отдых и развлечения. Още с влизането си младият мъж беше изненадан от разкрилата се пред очите му великолепна и завладяваща сцена.

Богатите величия на столичния град се разхождаха с бавна крачка по чистите пътеки на Аламеда, а бляскавото облекло на дамите

достатъчно добре свидетелстваше за лукса, с който бяха свикнали потомците на испанските завоеватели. „Потопени“ в шумоляща коприна и в свободно стоящи дантелени одежди, издокарани с прелестната живописна бискина¹, украсени с диаманти и перли, красивите жени и девойки се разхождаха с грациозна стъпка, като една част от тях по стар обичай бяха закрили лицата си с воал. Онези от тях, чиито лица бяха открити, показваха целия чар и цялата магия на най-богатото си и най-бляскаво украшение – своите искрящи черни очи. Изящните им крачета ги носеха с лека и плавна походка. Всяко движение на красивите им тела бе гъвкаво и елегантно, а играта с ветрилото, която тези дами владеят до съвършенство, демонстрираше своята красноречивост. Тези прелестни потомки на испанците се носеха по пътеките на парка като пъстри гирлянди от тропически цветя, а между тях се пъчеха офицери с лъскавите си, богато украсени униформи, смесваха се и пъстрите дрехи на останалите съсловия. Колкото повече се спускаше слънцето към разположените на запад планини, толкова по-многолюдно ставаше човешкото множество, което се движеше насам-натам или си почиваше по пейките и в беседките.

Клаузен бавно крачеше сред тълпата и внимателно оглеждаше пресрещащите го хора. Нямахме как да не забележи какво голямо впечатление правеше яката му стройна фигура и небрежно елегантната му походка. Стотици очи се спираха на него и също толкова ветрила се опитваха да му кажат нещо. Но мислите му непрестанно бяха при Марга и той с безразличен поглед отминаваше нататък, игнорирайки вниманието, оказвано му от толкова много страни.

Ето че в този момент, хванала под ръка един значително по-възрастен от нея господин, насреща му се зададе необикновено богато и изискано облечена дама. Тя беше красавица, каквато рядко се вижда. Докато минаваше покрай него, му хвърли дълъг и многозначителен поглед. Само след минута-две Клаузен стигна до края на алеята и тръгна обратно. Беше изминал само малка част от нея, когато отново съзря хубавицата. Тя също се връщаше. Щом стигна близо до него, незабелязано от своя придружител жената допря ветрилото до устните си, целуна го и прониза младия човек с цялата жар на огнените си очи. Уж съвсем случайно ветрилото падна от ръката ѝ. Клаузен веднага го вдигна и ѝ го подаде. Изработката му беше изключително фина и изящна, а освен това бе украсено и със скъпоценни камъни. Тя го взе, като ръката ѝ докосна неговата.

– Благодаря, сеньор! Да не би да сте чужденец, тъй като се

разхождате съвсем сам?

В знак на потвърждение той се поклони пред нея и нейния придружител, който реагира на тази среща с аристократична съдържаност.

– Така е, доня – отвърна Клаузен на най-чист испански.

– И как намирате Мексико?

– То е родина на феите, страна, за която поетите казват, че е загубен всеки, осмелил се веднъж да прекрачи границите ѝ.

– Тогава значи и вие сте загубен, така ли е?

– Една могъща вълшебница ме е направила неуязвим срещу тази магия! – усмихна се той, като се поклони ниско и отстъпи назад. Прониза го един неопишуем поглед, в който възхищението се бореше с гнева от това нарушение на етикета, изразяващо се в прекъсването по този начин на започнатия с нейната малка хитрост разговор. После тя се отдалечи с шумолящите си одежди.

Клаузен напусна алеите на Аламеда едва след като те, кажи-речи, се обезлюдиха. Вече беше сигурен, че търсеният от него човек не е бил тук. За да разгледа няколко от улиците на града на вечерно осветление, той не се върна направо в странноприемницата, а тръгна по заобиколен път, който го отведе към центъра на морето от къщи. Вече беше минал по няколко улици, когато погледът му попадна на тясна сграда и се спря на един прозорец на горния ѝ етаж. Той беше отворен и някаква женска глава надничаше от него и оглеждаше улицата. Младият човек се отдръпна и се скри в сводестия вход отсреща, покрай който току-що се канеше да премине, и не откъсна повече очи от женското лице. То се различаваше съвсем ясно и той веднага го позна.

– Какъв късмет! Сара, терцеронката! Където е тя, там е и Уилсън!

Той изчака, докато Сара се оттегли навътре в стаята, и после влезе в къщата. По външния ѝ вид в нея можеха да живеят само най-обикновени хора. Клаузен се озова направо в единственото помещение на приземния етаж. То беше твърде оскъдно обзаведено, но всичко беше чисто. Една старица се надигна от креслото, където беше задрямала.

– Извинете, майчице, че ви смуцавам! Тук над вас живее дон Карло Пискалдо, когото търся, нали?

Той спомена първото име, което му хрумна в момента.

– Дон Карло Пискалдо ли, сеньор? Не, при мен не живее такъв човек, а и никога не е живял. Дала съм стаите си на дон Томасио, който пристигна тук едва вчера и веднага пак напусна Мексико за няколко дни.

– Да, това съвпада, трябва да съм обърнал само имената. Благодаря

ви, майчице, налага се да поговоря с донята!

Той излезе от помещението, изкачи се горе по тесните стъпала и почука на вратата. Отвътре някой тихо му извика да влезе и младият човек прекрачи прага.

Да, тя беше! Отправила поглед към вратата, Сара незабавно го позна. Пролича си по уплахата, накарала лицето ѝ да пребледнее въпреки мургавия цвят на кожата ѝ.

– Милорд Клаузен! – възкликна тя, като се хвана с ръце за масата, до която беше застанала.

– Аз съм, Сара! Защо се изплаши?

– Аз... аз... не съм се изплашила. Това... това е само от радост!

– Така ли? Тогава ми позволи да седна! Къде е мистър Уилсън, който тук се нарича Томасио?

– Отиде в Морелия при брат си.

– Кога ще се върне?

Тя втренчи поглед в лицето му и се опита да разгадае мислите му.

– Сара, истината! – настоя той със заповеднически глас.

– След четири или пет дни.

– Каква работа има там?

– Не знам.

– Къде е багажът му?

– Тук.

– А писмата и другите книжа?

– Също са тук.

– Покажи ми ги!

– Нямам право, сър, а и са заключени. И аз не бива да ги виждам.

– Къде са?

– Ей в този скрин.

– Добре. Тогава сам ще си помогна.

Той взе ръжена, пхна края му под капака, напъна и ключалката отхвъркна. Тя не се осмели да се противопостави, нито да възрази, макар и с една дума. Дълбоко под бельото Клаузен намери скрит един портфейл и завързано с връв пакетче, съдържащо какви ли не документи и писма. Отвори портфейла и на лицето му се появи тържествуваша усмивка. Той откри там както своята депозитна разписка и откраднатите чекове, тъй и всички ценни книжа на Олбърс на обща сума от петдесет хиляди долара. Все пак, изглежда, Уилсън не се чувстваше в пълна безопасност и беше отложил осребряването им за по-късно. Клаузен прибра портфейла в джоба си и отвори пакетчето с различни книжа. То съдържаеше

листове, на които Уилсън се беше упражнявал в подправянето на подписи, както и малка сбирка от различни монограми и печати. Всичко това бе сигурно доказателство, че често се е занимавал с фалшификация на документи. Там се намираха и няколко писма. Младият човек разгърна изписаните листове и хвърли бегъл поглед на съдържанието им. Последното от тях беше с по-нова дата и изглежда, силно привлече вниманието му. След като го прочете, той върна останалите документи на мястото им, а въпросното писмо сгъна и пхна в джоба си. После попита:

– Говорил ли ти е за граф Ернано?

– Никога.

– В Стентън ми каза, че имал много златен прах и нъгитси.

– В Ню Орлиънс продаде част от тях. Останалото се намира в долния сандък.

Клаузен разби и неговите ключалки. Вътре имаше няколко тежки торбички, чиято стойност сигурно беше доста голяма.

– Всичко това е ограбено! Той не бива да получи нито едно зрънце злато!

– Ограбено ли? – изплашено попита тя. – Не, Фред не може да направи такова нещо!

– Но го е направил, Сара! От мастър Олбърс откъсна петдесет хиляди долара, от мен – няколко хиляди, а това злато е плякосал от златотърсачите, които е избил.

– Избил ли ги е? Боже мой, сър, май че не чух добре.

– Много добре чу. Той е убиец, разбойник и фалшификатор. Избяга от Стентън в среднощна доба само защото полицията го търсеше. Белегът на челото му не е от някакъв си индианец, а от мен. Срегнахме се с него наред прерията. Беше заедно с цяла шайка разбойници и убийци и аз му нанесох този удар, от който му остана белегът.

– Не, не, това е невъзможно, милорд Клаузен! Тя се хвърли на канапето и закри лицето си с ръце. Той реши да изиграе най-силния си коз.

– И не само това! Той и теб измами!

– Мен ли? Никога!

– В същото време, докато те е посещавал, той поиска ръката на мис Марга. Самият аз бях неволен свидетел. Това стана в деня на неговото бягство.

Тя бързо скочи на крака. Очите ѝ хвърляха мълнии. – Истина ли е, сеньор? Можете ли да ми се закълнете?

– Да, Сара! Той те взе само за да те зарече по-късно най-подло.

– Ах, мръсникът! – Южняшкият ѝ характер започна да се проявява

във все по-силно обземащия я гняв.

– Той няма плантация, няма и педя земя в Тексас, а живее само от престъпления. И теб също те е повел към гибел.

– Мен ли, милорд Клаузен? Не, това няма да стане! – каза тя и сви малките си юмручета. – Обичах го като живота си, но ви вярвам. Искал е да се ожени за мис Марга... моята любов е вече мъртва. Щом се върне, веднага ще...

– Той няма да се върне при теб, Сара, защото ти ще напуснеш този дом незабавно и ще тръгнеш с мен.

– Не бива да го правя, сър, понеже ми заповяда най-строго да си стоя в къщи докато дойде. Клаузен се усмихна.

– Изглежда не схващаш в какво положение си изпаднала! Изобщо няма да говорим за това, че без всякакво разрешение напусна майка Смоли – то бе черна неблагодарност, но не и престъпление. Но, Сара, ти избяга с един престъпник, убиец и фалшификатор и си го подкрепяла в неговите деяния. Следователно пред закона си негова съучастничка. Сега разбираш ли защо трябва да дойдеш с мен? Арестувана си!

– Арестувана ли? – извика тя. – Но не съм извършила никакво престъпление!

– Ами парите ми, които той открадна, преди да напусне Стентън? Заварих го в моята стая. Опита се да ме убие с ножа си, но ми нанесе само две леки рани и после избяга.

– Наистина ли? Да, той ми поиска ключа, понеже от прозорците на вашата стая искаше да наблюдава нещо в дома на Олбърсови.

– Ключът е бил поверен на теб и мястото му не е било в неговите ръце. Той ме ограби и рани. – Клаузен запретна ръкава на дрехата си. – Я погледни тези две рани. Ти също носиш вина за грабежа и за опита за убийство.

Тя пребледня толкова силно, колкото бе възможно при нейния тъмен цвят на кожата, и втренчи в него напълно объркания си поглед. Едва след по-продължително мълчание успя пак да проговори.

– Сър, но това е ужасно, та това е много страшно! О, Боже, де да не му бях повярвала никога, де да не бях напускала майка Смоли! Нима за мен няма вече никакво спасение, сър?

– Може би има, но само ако ми разкажеш всичко най-откровено.

– Всичко ще ви кажа, милорд Клаузен! Питайте ме и аз ще ви отговоря на всички въпроси!

Той поде много подробен разпит и накрая научи всичко, което му беше необходимо да знае. Почувства силно състрадание към това

подлъгано девойче, чиято единствена вина бе нейната любов.

– Ако ми се подчиняваш, Сара, всичко може все пак да завърши добре.

– Заповядайте ми всичко каквото искате, сър! Ще видите, че ще направя и най-трудното.

– Тогава вземи си багажа! Ще дойдеш с мен! С трескава бързина тя събра малкото свои вещи. Клаузен прибра всички ценни книжа и златото на Уилсън, а после заедно с терцеронката тайно излезе от къщата. Хазяйката не биваше нищо да разбере, за да не може да даде каквито и да било сведения на престъпника. Скоро двамата се озоваха в странноприемницата и отдавна вече завърналият се Съмърланд се учуди немалко, когато видя момичето. След като взеха една стая за Сара, където я накараха да се оттегли, Клаузен му разказа всичко.

– Бре, да се не види, сър, каква чудесна плячка! Ами писмото, какво пише в него?

– Ще ти обясня. Още от най-старите времена на испанското господство в Мексико правителството е имало практика да раздава големи парцели земя на частни лица. Това е ставало или при условие, че след толкова и толкова години там ще се заселят определен брой хора, или пък е била направо продавана срещу смешно малка сума, която не е имала нищо общо с истинската ѝ стойност и обикновено е отивала в джоба на някой високопоставен чиновник. Тук такива парцели се наричат „емпресариос“, а при нас на север – „грантс“. И до ден-днешен не е нещо необичайно такива емпресариос да се продават евтино поради нужда от пари, като, да речем, една квадратна левга от четири хиляди и петстотин акраl може да се получи за цена, която далеч не достига и хиляда долара. Не е необичайно по този начин и един-единствен човек да се сдобие чрез правителството с десет или петнайсет левги земя. Продажбата на тези „грантс“ е в ръцете на граф дон Вентура Ернано, а в това писмо доблестният алкалд на Морелия предлага на своя брат, макар и не с ясни думи, но все пак така, че от намеците става напълно ясно, да му скроят един хитър номер, който да го накара доброволно да им отстъпи още по-големи участъци земя. Както разбирам от писмото, веднъж седмично графът предприема пътуване до едно от своите имения, намиращо се недалеч от Морелия. Обикновено графинята го придружава. Та именно при един от тези удобни случаи двамата ще бъдат нападнати и пленени. Тогава Уилсън ще влезе в ролята на техен спасител и ще освободи графа, но графинята ще остане в ръцете на негодниците, за да могат да му поискат за нея откуп, който ще представлява възнаградението за

съучастниците им.

– Хитро скроен сатанински план, сър, който може да се очаква от такъв голям мерзавец! Но защо Уилсън не е унищожил писмото?

– И аз това се питам. При всяко злодеяние се правят и грешки, които могат да го изкарат на бял свят. Ние сме в пълна безопасност, върнахме си ограбеното, че и много повече. При тукашните закони и при тези обстоятелства не можех да действам по друг начин. Всъщност бихме могли веднага да тръгнем обратно, обаче трябва да сложа край на престъпленията на Уилсън и затова още утре в ранни зори ще посетя графа и ще му обясня как стоят нещата.

– All right! Ще го придружим и ще хванем за скалповете онези негодници заедно със „спасителя“. Не се съмнявам в успеха ни, както не се съмнявам и в това, че шапката ми е на главата! Ами какво ще правим с момичето?

– Ще остане тук, докато се върнем. Убеден съм, че отсега нататък можем да й имаме доверие.

– Тогава лягай да спиш, за да не пропуснем утрешното забавление!

Те си легнаха с радостната мисъл, че само няколко часа след пристигането си бяха постигнали повече, отколкото бяха мечтали.

На следващото утро Клаузен разпита къде се намира дворецът на графа. Там той научи, че същият заедно с графинята вече е тръгнал на път, и то още преди час. Младият човек незабавно отиде при един търговец на коне и осигури три добри и издръжливи ездитни животни, както и един водач, и не след дълго пак се озова пред странноприемницата.

Тим Съмърланд веднага се приготви за път. Нямаха никакво време за губене, защото бе напълно възможно коварният план на алкалда да бъде приведен в изпълнение още същия ден. Сара се закле да не мърда от мястото си и дори да не се приближава до прозореца до завръщането им. После поеха на път.

Водачът им беше млад човек, чиято външност им вдъхваше доверие. Освен това умееше да язди много добре. След като излязоха от града, той поде следния разговор:

– До Морелия съм на вашите услуги, сеньори, но не бих тръгнал току-така за Керетаро и Гуанахуато.

– Защо?

– От известно време онези местности си спечелиха лоша слава, защото наоколо се скитат бравероси¹ и никой не може да им избяга. Само преди седем-осем дни нападнаха цял мула² и избиха пътниците. Санта Мария, каква полза, че по петите им изпратиха кавалерия! Те просто се

оттеглиха и в скоро време ще се развилнеят още по-ужасно от преди.

Клаузен се разтревожи. Неволно му хрумна мисълта, че между намеренията на Уилсън и браверосите може да има някаква връзка. После пришпори жребеца си.

Скоро стигнаха до запенените води на Сантяго, над която имаше стар полусрутен мост. Местностите ставаха все по-пусти, пътят не беше вече така добре утъпкан и най-сетне съвсем се изгуби в твърдата пясъчливо-камениста земя. Тъй както препускаха, Клаузен не отделяше очи от следите от три коня. Несъмнено оттук бяха яздили графът и графинята със слугата си.

Постепенно отново се появиха храсти, както и вечnozелени иглолистни видове и скоро ездачите навлязоха в гора, където обаче не беше необходимо да намаляват бързината си, защото огромните дървета растяха доста нарядко. По едно време на Клаузен му се стори, че чува женски глас да вика за помощ. Съмърланд също го чу.

– Go on! – извика той. – Спипали са графа, а сега пък ние ще ги спипаме. Напред, сър!

Конете усетиха шпорите и полетяха по меката земя, която заглушаваше шума от копитата им. И ето че само след минута видяха една жена в ръцете на неколцина мъже с начернени лица, докато други двама се отбраняваха срещу далеч по-многоброен противник. Клаузен извади револвера си. Щом се озова на полесражението, той скочи от коня, втурна се към жената и натисна спусъка. Двама от мъжете паднаха, а третият избяга. Тогава младият човек се обърна към останалите, като побърза да измъкне ножа си. Съмърланд се беше счепкал вече здравата с тях, а и водачът им също изпълняваше дълга си. Храбростта на двамата въодушеви и него. Бандитите бяха толкова изненадани от устремното нападение, че съпротивата им бързо отслабна и скоро избягаха, търсейки закрилата на гората.

Едва тогава Клаузен огледа по-внимателно спасените от тях хора и за свое голямо учудване разпозна господина и дамата, с които се беше срещнал и разговарял миналия ден на една от алеите в Аламеда. Графът бе леко ранен, а графинята вече се беше съвзела и се чувстваше добре.

– Вие ли сте, сеньор? – попита тя. – Тогава, изглежда, вашата могъща вълшебница ви е изпратила да дойдете тук!

Графът също се приближи. В поведението му нямаше и следа от вчерашната аристократична сдържаност.

– Приемете моята най-искрена благодарност, сеньори, за своевременната помощ, която ни оказахте! Без вас несъмнено бяхме загубени.

– Не бива да приемаме благодарностите ви, дон Ернано.

Животът ви не беше изложен на опасност. Негодниците щяха да се задоволят само с откуп.

– Откъде знаете всичко това и след като сте чужденец, откъде знаете името ми?

– Позволете ми да ви обясня по-късно! А сега преди всичко трябва да се отдалечим от това място. Къде са конете?

Двете ездитни животни на графа и графинята лежаха застреляни на земята. Конят на слугата им, както и другите три коня бяха изчезнали. Заедно със слугата и водача Съмърланд веднага тръгна да ги търси, докато графинята се зае с раната на съпруга си, а Клаузен започна да сваля седлата на убитите коне. Оказа се, че графът не е ранен сериозно. След доста усилия най-сетне конете бяха върнати. На един от тях поставиха дамското седло и едва тогава напуснаха зловещото място, като слугата и водачът вървяха пеша.

До имението на графа не беше далеч. След не повече от половин час стигнаха до него и там вече можеха на спокойствие да обсъдят случилото се.

Клаузен, Съмърланд и двамата съпрузи се настаниха в обзаведената с много вкус гостна стая. Графинята, явно надарена със силен и безстрашен характер, обслужваше гостите така, сякаш току-що се бе върнала от посещение на някоя своя приятелка, а графът, който поради възрастта си, изглежда, беше по-чувствителен към подобни насилнически сцени, все още не се бе съвзел напълно и с тръпки на ужас си мислеше за опасността, тъй неочаквано надвиснала над главата му.

– Сеньори, кажете ми преди всичко имената си – помоли ги той.

– Моето е Рихард Клаузен и съм от Франкфорт, Кентъки, Съединените щати.

– А с какво се занимавате, сеньор Клаузен?

– Аз... пиша книги, сеньоре, една професия, която често ме кара да предприемам пътешествия, за да търся необходимите сюжети.

– Значи искате да пишете нещо за Мексико, така ли?

– Не. Този път преследвам друга цел, която е в много тясна връзка с днешната случка. Позволете ми да ви осведомя как стоят нещата.

С кратки думи той разказа на графа всичко, което бе нужно да знае, и приключи със забележката:

– С моя разказ ви дадох и доказателство за това, че не се намирахте в смъртна опасност и че ние тръгнахме подир вас, преследвайки единствено собствените си интереси. Следователно не можем да се съгласим,

че сте ни задължен по какъвто и да било начин.

– Не, сеньори – енергично възрази графът. – Не бива да говорите така! Намирах се в смъртна опасност и моята рана свидетелства за това. А ако не бяхте научили какво ме заплашва, вие спокойно можехте да се върнете и да сметнете задачата си за изпълнена.

– Съпругът ми е напълно прав – намеси се и графинята. – Какви ли ужаси щях да изживея по време на пленничеството си, без да говорим за куп непредвидими обстоятелства, които можеха да изложат живота ми на опасност. Сеньор Клаузен, чувствам се много задължена както към вас, така и към другите сеньори и няма да позволя да ми отнемете удоволствието да дам скромнен израз на благодарността си! Ние ви молим най-настоятелно, докато пребивавате в Мексико, да не отблъсквате нашето гостоприемство!

– Смятам, че това се разбира от само себе си, сеньори, и се надявам, че непременно ще изпълните молбата ни! – намеси се и графът.

– И все пак се налага да ви благодарим и да откажем! Пътят ни води право към Морелия, където сигурно ще намерим нашия човек, на когото попречихме да изиграе ролята си на спасител. Несъмнено той е стоял скрит нейде в гората и избягалите бандити са го уведомили вече за пълния провал на плановете му. Той незабавно ще посети алкалда и се надяваме там да си разчистим сметките с него.

– Извинете, сеньор Клаузен, но той е организиран тук, в тази страна, това разбойническо нападение и попада под ударите на нашите закони, разбира се, ще помолим за съдействие и консулството на Съединените щати. А в това отношение законите ни са строги и ви предлагам после да разчистите сметките си с онова, което те оставят от него. По такъв начин си осигурявам присъствието на двама гости, чиито редки качества признавам от цялото си сърце и душа.

– Но ако не действаме веднага, той ще избяга! – подхвърли Клаузен.

– Преследването му е започнало вече. Още с пристигането си тук изпратих един доверен човек да отиде до Морелия, а сега, след като съм запознат още по-добре с нещата, ще наредя и на втори вестоносец да тръгне на път. Той ще се погрижи за всичко не по-зле и от самите нас. Междувременно няколко мои работници отидоха в гората, за да докарат труповете на убитите бандити. Разполагам с основателни причини да мисля, че тук сме си имали работа със същите хора, които вилнеят и в околностите на Керетаро.

Той стана от мястото си и излезе, но скоро се върна.

– Куриерът тръгна и бъдете сигурен, че полицията ще вдигне на крак цялата околност и съвестно ще си свърши задълженията, тъй че спокойно можете да останете тук.

– Самият аз нямам нищо против, дон Ернано, но моят спътник още днес трябва да се върне в столицата Мексико.

– Има ли основателна причина?

– И то каква! Наेतото от Уилсън жилище трябва да бъде наблюдавано от човек, който лично го познава. Ако не го заловим още тук, той непременно ще се върне в онази къща.

– В такъв случай съм принуден да дам съгласието си. Сеньор Съмърланд ще получи от мен няколко реда до полицията и тогава всички нейни сили ще му бъдат на разположение. А сега, дон Клаузен, нека ви покажем вашата стая, за да можете да си починете!

Клаузен се усмихна при мисълта, че след една толкова кратка езда му била необходима почивка. Графинята стана от мястото си.

– Позволете ми, сеньор, да ви придружа и ме последвайте!

– Бъдете така добра да ме почакате само една минутка! Той излезе на верандата. Съмърланд не беше издържал толкова дълго да стои в луксозно обзаведеното помещение и беше излязъл на открито.

– Тим, трябва веднага да се върнеш в столицата!

– Добре, сър, това ми е безкрайно приятно. Дяволски малко съм пригоден за графски обноски!

– Нека те придружи нашият водач! От дон Ернано ще получиш препоръчително писмо до полицията и след като го предадеш, ще започнеш да наблюдаваш къщата, където Уилсън е наел стая. Не знам името на улицата, но от Сара можеш да научиш всичко необходимо. Не мога да ти кажа кога ще дойда, обаче зърнеш ли го, не го изпускай повече от очи!

– All right! Не се безпокой за мен!...

След като огледа стаята си, Клаузен слезе в градината. Оттам видя как изнасяха от гората убитите бравероси. Побърза да се присъедини към групата хора, които се бяха насъбрали около трупите с начернени лица, и научи, че са намерили само мъртъвците, а ранените вече били изчезнали. Графът също се приближи.

– Измийте лицата им! Може би сред тях ще открием някой познат.

Изпълниха нареждането му и веднага щом можаха да различат чертите на лицата на петте трупа, един от работниците възкликна:

– Per dios! Алкалдът на Морелия!

– Да, той е, познавам го – потвърди графът. – Как ли един такъв

чиновник е попаднал сред бандитите?

Клаузен се надвеси над трупа, за да претърси дрехите на човека, чиито гърди бяха пронизани от куршум. След като разкопча и ризата, той забеляза, че в него все още тлееше искрица живот.

– Не видяхте ли, че още диша? Донесете вода! Раната беше смъртоносна. Сигурно куршумът беше минал съвсем близо до сърцето. Докато преглеждаше малката дупка, оставена от оловото, раненият болезнено потрепери. Но това не смути Клаузен. Именно тази болка бе най-подходящото средство да го върне в съзнание, макар и само за някоя и друга минута. И действително клепачите му се повдигнаха, ала веднага пак безсмислено се отпуснаха. След малко бавно се отвори за втори път. Графът се наведе над него.

– Антонио Молес, смъртта те е сграбчила в ноктите си. Нима искаш да умреш, без да се покаеш?

Раненият млъчеше. Изглежда, първо се мъчеше да си припомни случилото се. После едва чуто промълви:

– Простете!

Клаузен измъкна писмото от джоба си и го поднесе пред гаснещите очи на алкалда с въпроса:

– Вие ли сте го писали?

– Да.

– Къде е брат ви?

– В гората. Искаше... да освободи... графа...

– Дон Ернано, виждате, че съм ви казал истината. После младият човек пак се обърна към умирация:

– Къде е отишъл сега?

– Не знам... Санта Мадона... моли се за мен... умирам. Исках... да стана богат... моята длъжност ме закриляше... аз съм предводителят на...

Той се опита да се надигне, по тялото му преминаха конвулсивни тръпки, от устата му бликна кръв и накрая алкалдът се отпусна и издъхна.

– Бог да се смили над душата му! Той е бил предводител на бавросите и е насочил срещу мен един от най-подлите си удари. Все пак му прощавам! – прошепна графът.

В останалите четири трупа нямаше никакъв живот. На първо време отнесоха и петимата мъртъвци настрани.

По-късно, докато тримата седяха и обядваха, откъм портата се занесе бърз конски тропот. Двамата пратеници се завръщаха от Морелия.

Скоро те влязоха в трапезарията.

– Е? – попита графът. По лицата им разбра, че му носят важна вест.

– Спипахме го!

– А-а! Съвсем не очаквахме да стане толкова бързо!

– Появи се тъкмо когато полицията обграждаше дома на алкалда.

– Оказа ли съпротива?

– Беше като побеснял. Превъзходно въоръжен, успя да рани неколцина от хората.

– И къде се намира сега?

– В затвора. Утре ще го отведат в столицата Мексико за предварителен разпит.

– Добре, можете да се оттеглите! – След тези думи графът се обърна към графинята и Клаузен. – Трябва да видя този човек. Щом свършим с обяда, тръгвам за Морелия. Ще дойдете ли с мен, дон Клаузен?

– Непременно.

– Сигурно ще сме им добре дошли. Там никой не го познава лично и вие ще можете да го разпознаете и безпогрешно да установите самоличността му. Впрочем ние сме твърде заинтересовани от следствието срещу него, тъй да се каже, участвахме в цялата история и ако присъствате там, ще улесним работата на полицейския чиновник.

След около четвърт час графът и Клаузен яхнаха конете си. Пътят им съвсем не беше дълъг и скоро пристигнаха в Морелия.

Случилото се беше развълнувало целия град и пред сградата на съда, където се намираше и затворот, се беше стекла многолюдна тълпа. Двамата мъже едва успяха да си пробият път през нея. Полицейският чиновник беше провел вече един разпит и посрещна посетителите си изключително любезно.

– Ваше превъзходителство, тъкмо се канех да ви посетя, за да получа необходимите сведения. Но вашето идване прави намеренията ми напълно излишни.

– Разговаряхте ли вече с арестувания?

– Да. В негово лице видях един изключително хитър и същевременно способен на всякакво насилие човек, от когото може да се очаква всичко. Той не призна абсолютно нищо и ми се струва, че само зареденият револвер ей тук до мен го накара да се въздържа да не извърши някоя глупост. Ще ми разрешите ли да ви помоля да ми разкажете случилото се с най-големи подробности?

– Най-напред да ви представя моя спасител, дон Клаузен от Франкфорт в щата Кентъки. Той може да ви даде много поточни сведения за

обвиняемия от мен.

Двамата господа седнаха. Полицейският чиновник внимателно изслуша разказа им, като си записваше най-необходимото.

– Дон Клаузен, носите ли писмото?

– Да, ето го!

Полицаят го прочете.

– Ще ми го оставите ли?

– Моля ви да го използвате по най-добрия начин!

– Уилсън му е отговорил от Стентън – открих неговото писмо сред личната кореспонденция на алкалда, но сметнах за по-уместно при първата ми среща с него да не му казвам нищо. Сега обаче нещата се промениха. Веднага ще наредя пак да го доведат, за да направим очна ставка с вас, и затова ви моля на първо време да почакате в другата стая.

Той ги придружи до съседното помещение, чиято врата остана леко откρηнатата, и после заповяда да доведат Уилсън. Той се появи вързан, но с гордо вдигната глава, а по лицето му се беше изписало силно възмущение.

– Какво има пак? Струва ми се, че си казахме всичко. Крайно време е да изляза от тук!

– Ще излезете, но може би не така, както си представяте. Първо трябва да ви зададем още няколко въпроса, които се отнасят до вашето минало. Ще ми кажете ли пак името си?

– Томасио Молес. Изглежда, страдате от отслабване на паметта!

– Възможно е! Но може би това страдание у вас е в по-напреднала фаза, защото по всичко личи, че съвсем сте забравили къде сте живели по-рано. Роден сте в Сан Хуан Баутиста и от дванайсет години пребивавате в Бразилия, така ли?

– Точно така. През цялото време кракът ми не е стъпвал извън границите на кралството, тамошен поданик съм и ако продължавате да ме държите тук затворен, ще се обърна към бразилското консулство. После вижте как ще се оправяте и сам си носете последствията!

– А не желаете ли да се обърнете към консула на Съединените щати?

– Защо?

– Защото навярно Фред Уилсън ще има по-голям успех, отколкото Томасио Молес в споменатото от вас бразилско представителство.

– Фред Уилсън ли? Че кой е той?

Когато чу това име, негодникът видимо трепна, но после успя бързо да се овладее.

– Един стейкман, бандит, убиец, фалшификатор и взломаджия, накрай, една персона с много мрачна слава. Навярно никога не сте чували за него, а?

– Че какво общо мога да имам аз с такъв човек?

– Може би много повече и от вашия брат, който е бил с него в доста странна кореспонденция – отвърна полицаят, взе писмото на алкалда и му го показа. – Познавате ли това писмо?

– Не.

– Много чудно! Намерили са го в жилището ви! При тези думи Уилсън пребледня, но отвърна:

– Тук нямам никакво жилище. Едва от вчера съм в града и отидох да живея при моя брат.

– Значи наистина не сте наемали стая за себе си и едно друго лице, пристигнало тук облечено като момче, което обаче сега носи женски дрехи, а?

– Не съм.

– Тогава сигурно нямате никакви претенции за намерените вещи там, нали?

– Какви са те?

– Това писмо, цяла колекция от листове с различни шрифтове и подписи, която навежда на какви ли не мисли, няколко торбички, пълни със златен прах и нъгитси, и най-накрая един портфейл с ценни книжа, които са изчезнали внезапно и при твърде странни обстоятелства от Стентън, щата Арканзас. Желаете ли да ви ги върнем?

– Тези неща не ме засягат! – отвърна Уилсън, но по гласа му си личеше какви усилия му струваха тези прецедени между зъбите думи.

– И момичето ли не ви интересува?

– Не.

– Но тогава може би ще ви интересува поне това писмо, пуснато в пощата на Стентън, а? – И той му подаде неговото собствено писмо, изпратено до брат му.

– Също не. Изобщо не разбирам какво искате от мен. Идвам вчера при моя брат, излизам днес с него на разходка, а на връщане, въпреки неговото важно обществено положение, ме задържате!

– Сигурно не без основание. Разходката е била изключително войнска. Алкалдът не се върна...

– Но какво ме засяга това? Все някога ще си дойде. Разделихме се, понеже той имаше да прави някакво служебно посещение.

– В дома на граф дон Ернано, комуто е разказал какво увлекателно

приключение е преживял заедно с вас. Той е все още там и аз имам намерение днес да отида да го посетя.

Въпреки голямото си самообладание Уилсън не успя съвсем да скрие какво впечатление му направиха тези думи. Все пак с дързък и предизвикателен тон, той отговори:

– Нямам абсолютно нищо против!

– Също и срещу хората, заедно с които ще направя посещението?

– Те са ми съвършено безразлични.

– Е, това би трябвало първо да се докаже. Я се обърнете и погледнете зад вас!

Уилсън се извъртя и се озова с лице към стаята, на чийто праг се появиха графът и Клаузен. Щом зърна младия човек, негодникът отстъпи две-три крачки назад, но после направи едно движение, сякаш се канеше да се нахвърли срещу него. Все пак, изглежда, в последния миг промени намерението си и съвсем хладнокръвно попита:

– Кои са тези сеньори?

– Я не се преструвай, мастър Уилсън! – обади се Клаузен. – Играта свърши! Или наистина си решил да твърдиш, че не ме познаваш?

– А вие да не би да твърдите, че ме познавате?

– За съжаление имам това нещастие – отвърна младежът и обръщайки се към съдия-следователя, продължи: – Сеньор, в този човек разпознавам лицето, за което дадох протоколираните от вас показания!

– А аз – заговори Уилсън с привидно хладнокръвие – разпознавам в този човек най-долния лъжец, който изобщо съм виждал.

– Добре, добре! – намеси се следователят. – Всичко ми е съвсем ясно относно вашата личност. Ако имах и най-малките съмнения, което след думите на сеньор Клаузен е просто невъзможно, щях да ви направя очна ставка с някой си сеньор Съмърланд и някоя си Сара. И двамата са готови да дадат необходимите сведения за вас. С вас нямам повече никаква работа и още утре с достатъчно сигурна охрана ще ви изпратя в столицата Мексико, където ще ви очаква каквото сте заслужили. Можете да се оттеглите!

На следващия ден вратата на затвора се отвори и Уилсън бе изведен на двора, където го качиха на един кон и там го вързаха. Един подофицер и няколко кавалеристи поеха охраната му. Подофицерът прибра документите по предаването на затворника в кобурите на седлото и след като обградиха Уилсън от всички страни, малкият отряд потегли на път към столицата.

Уилсън нямаше никаква възможност да управлява коня си и затова

един от кавалеристите го водеше за юздите. Освен това ремъците, с които беше вързан, не му позволяваха изобщо да се помръдне, тъй че колкото и да напругаше мозъка си, колкото и да беше находчив, колкото и да се оглеждаше наоколо, не виждаше никаква възможност за бягство. Кавалеристите язدهа мълчаливо и едва когато стигнаха до онова място в гората, където беше нападнат графа, предводителят на отряда каза:

– Сигурно това ще е краят на безчинствата ти, негоднико! Тукашното правосъдие не се шегува!

– *Quien sabe*, кой знае! – прозвуча предизвикателният отговор.

Като че ли тези думи бяха някаква предварително уговорена парола, защото веднага след това от двете страни на пътя изстреляха няколко изстрела. Подофицерът и двама от неговите хора паднаха от конете. Останалите понечиха да се противопоставят на изсочилите между дърветата нападатели, обаче, щом разбраха, че неприятелите ги превъзхождат по численост, зарязаха арестувания, обърнаха конете и препуснаха в галоп.

– Неочаквана помощ в последния момент, нали, сеньор? – попита един от мъжете с начернени лица, като извади ножа си и преряза въжетата на Уилсън.

– Да, в името на всички дяволи, така е! Дори и не бях помислил за вас, а смятах, че мога да разчитам единствено на себе си.

– Хмм, май че трябваше да ти помогнем! Ти беше чул имената на някои от нас и просто се видяхме принудени да не ти дадем възможност да ги издрънкаш пред господата от съда.

– В този случай сте се оказали по-умни от вчера, когато сте забравили да вземете ранения ми брат и да го отведете на сигурно място.

– Ранен ли? *Per dios*, той беше мъртъв, сеньор!

– Въпреки това вашата собствена безопасност ви е повелявала да скриете трупа му, ама не сте го направили. Завлекли са го при граф Ернано, където е признал всичко. Не знам дали по-късно е умрял от раната си, или все още е жив и е в затвора. А и няма как да се погрижа за него, понеже ми се налага незабавно да изчезна. Благодаря ви за помощта, дойде съвсем навреме!

– Къде ще отидеш?

– Ще се махна от тази страна!

– Сигурно първо ще минеш през Вера Крус, нали? Сеньор, не тръгвай по най-краткия път, а заобиколи през Халапа. Така е по-безопасно. И стигнеш ли там, потърси веднага моя братовчед Салдано. Той има кръчма на пристанището, знае всичко за занаята ни и може да ти

помогне всячески.

– Ще го потърся.

Уилсън се приближи до коня на подофицера и отвори кобурите на седлото. Вътре намери както документите по задържането си, тъй и кесията си и всички останали предмети, които му бяха взели.

– Така, ето че пак си върнах нещата! Парите все ще ми стигнат за из път, а тези хубави листове ще трябва да изчезнат.

Един от бандитите му даде огънче. Документите пламнаха и изгоряха. После той яхна коня на подофицера и каза:

– Сбогом, сеньори! Продължавайте и занапред да правите добри удари! Само че мен повече няма да ме видите!

Той дръпна юздите, смуши жребеца и полетя в галоп. Още от по-рано тези местности му бяха познати и нямаше опасност да се заблуди.

5. НАКАЗАНИЕТО

Доблестният Франческо Салдано беше един изключително набожен човек – поне според собственото си убеждение. Умееше да приказва тъй богобоязливо, сякаш се беше учил да говори в манастири¹ Сан Хосепо в Гуадалахара. Впрочем в целия Вера Крус той беше известен като страшен скъперник, който не пропуска и най-малката възможност да издуе кесията си още повече.

Вече се свечеряваше. В много кисело настроение, Салдано стоеше до прозореца и гледаше към площада на пристанището. В кръчмата му нямаше нито един посетител, а и навън не се мяркаше жив човек.

– Днес е такова мъртвило при мен, каквото рядко съм виждал, макар за моряците да е точно обратното – промърмори под нос, – отливът настъпи, духа югозападен вятър и всичко, което има платна, е решило да използва този изгоден случай, за да напусне пристанището. Че кой ли ще намери време да дойде при Франческо Салдано, който стои и чака посетители тъй, както гладният паяк дебне мухите! Изглежда, даже и „Юниън“, хвърлил наскоро котва, се кани да отплава в открито море, макар че още не съм сварил да им намеря някой заместник за избягалия моряк от екипажа им. Капитанът му натовари стока много по-бързо, отколкото сам предполагаше.

В този момент отвън се разнесе конски тропот и само броени минути след това в стаята влезе някакъв непознат човек, който попита:

– Търся Франческо Салдано. Тук ли е?

– Аз съм, сеньор. Но я ми кажете, да не би да не сте запознат с хубавия обичай да поздравявате хората?

– По дяволите вашите обичаи! Поздравявам когато имам време и настроение, а тъкмо сега ми липсват и двете.

– Принуден съм строго да ви предупредя, че не съм свикнал да слушам подобни богохулни думи. Моят дом не е свърталище за хулители. По-добре се помолете на Бога.

– Вие се молете колкото щете, но мен ме оставете на мира!

Впрочем, ако толкова много ви се иска някой да ви поздрави, ще го направя от името на вашия брат, който ме изпраща при вас.

– Кой, Мигел ли? – попита кръчмарят полувисоко. – Сделки ли имате с него?

– Да. Сега търся някой удобен случай да замина оттук възможно

най-бързо.

– А-а... хмм! Значи вече ви пари под краката, а? Струва ми се, че сте попаднали тъкмо на човека, който ви трябва. Какво ще пиете, сеньор?

– Всичко пия. Донесете ми няколко глътки каквото и да е. Вземете си чаша и за вас!

Салдано се завтече към тезгяха, донесе една бутилка с две чаши и седна срещу своя гост.

– По-добре стана, че в момента нямам други посетители – поде той, като напълни чашите. – Каква работа си имахте с Мигел?

– Да не говорим за това, драги! Познавате ли алкалда на Морелия?

Салдано ококори очи.

– Аха, тъй ли било? Хмм, тогава можете да разчитате на мен! Значи искате колкото е възможно по-бързо да заминете оттук. А в каква посока, сеньор?

– За Ню Орлиънс.

– Днес и утре няма да стане. Но има една великолепна възможност да отпътувате за Галвестън. Оттам нататък никак не е трудно да намерите кораб.

– Съгласен! Само че за мен е много важно да е колкото може по-бързо и... разберете ме добре, Салдано, да се измъкна без обичайните досадни формалности!

– Сеньор, това е трудна работа, а без нещичко от този род – тук той придружи думите си с известната пантомима, означаваща броене на пари – дори и съвсем невъзможна.

– Естествено! Но случайно в джоба си имам три рядко красиви златни късчета, които винаги нося със себе си. Ето, вижте ги! Достатъчни ли са?

Кръчмарят взе трите необичайно големи нъгитси, претегли ги внимателно на дланта си и отвърна:

– Да, достатъчни са.

– Ами тогава...

– Ако искате да заминете без досадни формалности, разбира се, не бива да тръгвате като обикновен пътник, а... хмм, разбирате ли нещо от мореплаване?

– По-рано често обикалях моретата.

– Ще съумеете ли няколко дни да играете ролята на моряк?

– Ако е само това – като нищо!

– Тогава нямате проблеми, сеньор! Вижте, ей там насреща лежи на

котва „Юниън“, бриг на Съединените щати с капитан Уилямс, много свестен мъж, на когото офейка един човек от екипажа. Само след час той излиза в открито море. Желаете ли да тръгнете с него?

– Естествено. А къде отива?

– Крайната му цел е Галвестън, нали вече ви казах!

– Добре! Но тези дрехи... ами документи?

– Хмм, да. Трудна работа. Е, тук имам едни стари моряшки дрехи, които ще ви предложи от състрадание, сеньор, но ако срещу тях ми дадете вашето облекло и прибавите някоя и друга пара.

– Ето, вземете!

Уилсън побутна към него една монета. Салдано я прибра и каза:

– Твърде малко е, сеньор, но небето ще ме възнагради за онова, което правя за вас. Елате!

Той го заведе до едно малко помещение, преградено с дъски, по чиито стени висяха както най-различни дрехи, така и други предмети, необходими на Салдано за неговата работа.

– Ето ви риза, панталони, жакет, чорапи, ботуши и непромокаема моряшка шапка. Преоблечете се и после пак елате в стаята за посетители!

Самият той се върна и със самодоволна усмивка седна на мястото си пред бутилката, която побърза да изпразни. Не след дълго влезе и Уилсън. Дрехите не бяха за неговата фигура, а още по-малко подхождаха на лицето и на стойката му.

– Великолепно, чудесно, прекрасно ви отиват, сеньор – подсмихна се Салдано. – И най-опитният моряк ще си помисли, че още от най-младите години не сте се разделяли с морето!

– Ами документите?

– Хмм, там вече наистина работата е лоша! Самият аз не притежавам такива, иначе по стара благодетелна привичка бих ви ги подарил с най-голямо удоволствие, защото просто нося самарянска душа, която не може да живее без милосърдие. Но наскоро един морски вълк ми остави тук документите си и в крайна сметка ще поема риска да ви ги дам за временно ползване, ако ми обещаете да ги върнете.

– За кога ще ви трябват?

– След две седмици... а може би и след също толкова години, ако нямате друга възможност. Но човекът сигурно ще иска някаква сума, за да ви ги заеме.

– Приблизително колко?

– Отправили сте се на север и ще трябва да се съобразите с

тамошния курс. Три фунта е евтина цена, сигурно и сам ще го признаете!

– Салдано, въпреки набожността си, вие сте мошеник и половина!

– Добре, тогава ще постъпвам като такъв и ще ви предоставя документите само срещу пет фунта. Побързайте да ги вземете, сеньор, иначе цената им ще продължи да се покачва!

– Давам ви три!

– Пет и нито пени по-малко!

– Ето ви парите и вървете по дяволите!

– Благодаря, сеньор! Но нали виждате, че бутилката е празна. Ще трябва да донесе още една, за да пием за щастливото ви плаване. Две бутилки правят точно три долара!

– Ето ви ги и тях! Пийте с когото си щете, но само не и с мен!

– Нямам нищо против. Неблагодарност шества по света, но вярващият трябва да е снизходителен!

Той донесе документите. Уилсън ги прегледа.

– Ще свършат работа. Но какво ще каже капитанът?

– Ще ви наеме само ако му занесете няколко реда от мен.

– Напишете ги!

– Тази работа не е тъй лесна, сеньор! Колко време, труд, усилия и пари ми струваше да изуча туй изкуство! Ще ми дадете ли още един долар?

– И това ли още! Ето, вземете, но не ми искайте повече нито пара, защото тогава ще ви покажа, че юрукът ми е по-корав от милосърдната ви кратуна!

– Удари ли ти някой плесница по дясната буза, обърни се да те удари и по лявата, казва Библията. Моята съвест ми повелява да ви простя ругателствата. Веднага ще напиша бележката!

Измина доста време, докато той изписа малкото думи върху лист хартия.

– Така, ето ви бележката, сеньор! А сега вървете по-скоро, защото иначе „Юниън“ ще вземе да вдигне платна и ще го изпуснете.

Уилсън си тръгна. Остави коня където си беше, пред вратата, понеже не му се губеше скъпоценно време в пазарлъци, които и бездруго щяха да изкопчат от кръчмаря само някоя незначителна сума. Скочи в една лодка и нареди на лодкаря да гребе към брига. Щом стигнаха до кораба, с ловкостта на опитен моряк се изкатери по спуснатото въже на борда и скоро почтително застана пред Уилямс, когото му посочиха като капитан.

– Извинете, кептън, трябва да ви предам тази бележка! Уилямс прочете редовете и хвърли изпитателен поглед към изправилния се пред него човек. Щом забеляза белега на челото му, в него незабавно се породило едно твърде лесно обяснимо подозрение.

– Документите ви!

След като ги получи, той внимателно ги прегледа.

– Значи Франк Холбърн от Уилмингтън! Документите са редовни, но ми се струва, че не отговарят съвсем на вашата личност, ала това не ме засяга, стига само да се справяте с работата си. Трябва да ви кажа, че много строго държа на борда да има пълно подчинение, дисциплина и сговорчивост. А навярно вие не сте голям любител на подобни неща, а?

– Защо не, кептън?

– Сигурно белегът ви е останал от някакво сбиване!

– Извинете, сър, но го имам от един индианец, когато веднъж ми беше хрумвало за известно време да сменя морето с прерията.

– Тъй, тъй, е, това е нещо друго. Ще ви взема на борда. Идете при боцмана и му го кажете, а после се споразумейте с него за заплащането! Аз ще слеза на сушата за около четвърт час и после веднага вдигаме котва.

Той му обърна гръб и се отправи към каютата си.

– Това е Уилсън! – промърмори Уилямс на себе си. – Цялата му външност, белегът, индианецът, който уж го ранил, всичко съвпада. Принуден е бил да избяга, кани се да отиде на някое безопасно място под сегашната си маска и е ходил при Салдано, който му е помогнал да се сдобие с тези документи. Как ли да постъпя? Да го предам на тукашните власти? Не. Но ще е чудесен номер, ако някак си можех да го закарам в Стентън! Няма как да чакам, докато дойде Клаузен. Товарът е вече в трюма и трябва да тръгвам. Не бива да го оставя да слезе в Галвестън, понеже трябва да бъде предаден само на правосъдието на Съединените щати. Да, така става, ще го свалия на някой от пустите острови в устието на Мисисипи и ще уведомя Клаузен, за да го прибере оттам. Вярно, ще се наложи малко да заобиколя, но ако избира най-западния остров, няма да се отклони кой знае колко много. Същевременно онзи остров е толкова встрани от морския път, че няма никаква опасност да го вземе някой кораб, а и Клаузен ще го намери лесно.

Той седна на масата, написа няколко реда до Клаузен и побърза да слезе на брега, за да предаде собственоръчно писмото в митницата. Щом се върна на борда, веднага нареди да приберат котвата и да вдигнат платната. „Юниън“ отплава в открито море.

Чудесното време се задържа дълго. Вятърът беше попътен и бригът плаваше толкова бързо, че скоро стигнаха до географската ширина на Галвестън. Тогава Уилямс се приближи до боцмана и го попита:

– Как ти се харесва новият ни човек, Холбърн? Преди да отговори, боцманът прехвърли няколко пъти насам-натам в устата си тютюна за дъвкане.

– Той ли, сър? Може би по-рано е плавал някой път по море, но сега не е във форма.

– Да, личи си. А иначе?

– Иначе ли? Всъщност не ме засяга, но в този тип не бих могъл да се влюбя. Има лош поглед.

– Тогава дръж курса малко повече към подветрената страна. Ще го сваля от кораба.

– Ще го свалиш ли, сър? Но къде?

– На западния нанос в Мисисипи.

– Хмм, сър, нямам право да те питам защо постъпваш така, но мисля, че подобна стъпка се предприема само след бунтове на борда.

– Така е, но въпреки това имам една причина, която напълно ме оправдава. Нали познаваш мистър Клаузен и мистър Съмърланд, които пътуваха с нашия кораб, преследвайки някакъв бандит и убиец?

– Ай, ай, сър? Добре ги помня.

– Е, този негодник им е избягал и е на борда ни, като се представя за Франк Холбърн от Уилмингтън.

– Мътните го взели, сър, истина ли е?

– Абсолютно съм сигурен и с няколко реда подканих мистър Клаузен да дойде да го вземе от западния остров.

– Наистина това е нещо друго. Този човек ще си получи заслуженото и аз ще отклоня кораба на няколко румба от вятъра.

„Юниън“ изви нос на изток. Привечер видяха дълга тясна ивица. Това беше образуването от наноси остров на Мисисипи, който беше избран от Уилямс. Той нареди да извикат при него Уилсън.

– Франк Холбърн, пригответи се за слизане на сушата!

– Че какво ще правя на сушата, кептън?

– Ще ме придружаваш.

Капитанът искаше да уреди цялата работа без излишен шум и разпавии. Заповяда да свалят в лодката буренце с вода и храна, а после двамата с Холбърн се спуснаха в малкия плавателен съд, „Юниън“ беше легнал на дрейф. Лодката се отблъсна и пое към острова. Докато гребяха, Уилямс обясни:

– Необходимо ни е да направим тук малък склад с провизии. Аз ще задържа лодката, а ти занеси нещата на сушата!

Щом спряха на брега, Холбърн свали буренцето, а после се върна да вземе и чувалчето със сухари. Той не подозираше нищо за намеренията на капитана и когато пак се върна, много се учуди, че Уилямс отблъсна лодката и загреба към кораба.

– Кептън, не трябва ли да занесем нещата на по-сигурно място?

– Не, защото складът е само за теб, мистър Уилсън. Нямам нужда от бандити и убийци на борда си. Затова оставаш тук! Гуд бай!

При тези думи Уилсън се олюля и залитна една-две крачки назад. Не беше способен да издаде никакъв звук, а когато от треперещите му устни се отрони първият вик за помощ, лодката беше вече толкова далеч, че капитанът нищо не можа да чуе. Тогава негодникът сви юмуруци и ги размаха заплашително. Проклятията и ругатните, отправени към кораба, замряха в безкрайната пустош, където трябваше да остане като единственото живо човешко същество...

Пощенската кола от столицата Мексико пристигна във Вера Крус. Освен няколкото местни жители от нея слязоха Клаузен, Съмърланд и Сара.

– Слава Богу – каза Съмърланд, – че най-сетне се отървахме от този злощастен сандък. Вече никой не може да ме накара да се кача в такъв ужасен Ноев ковчег! Това е толкова сигурно, колкото е сигурно, че шапката ми е на главата! А сега накъде, сър?

– Най-напред отиваме в странноприемницата. После трябва незабавно да се огледаме за Уилсън. Във всички случаи той е дошъл до тук, за да напусне страната с някой кораб. Налага се да проверяваме всеки плавателен съд, който се кани да вдигне платна.

– Но защо е необходимо първо да отида до странноприемницата? Веднага ще започна издирването, сър. Само ми кажи къде мога да те намеря!

– Ей в тази странноприемница. Вярно, че изглежда твърде обикновена, но е все едно. Ще заведа Сара до стаята ѝ, а после отивам до митницата, за да нямаме никакви пречки, ако ни се наложи набързо да отпътуваме.

Съмърланд се насочи към пристанището. Клаузен се погрижи най-напред за терцеронката, а после се отправи към митницата. Щом каза името си, митническият служител го попита:

– Сеньор, познавате ли капитан Уилямс?

– Да, тук пристигнах с неговия кораб.

– Тогава това писмо е за вас. Той го остави, преди да отплава.

Клаузен го отвори и прочете редовете. Лицето му се озари от радостна усмивка. Попита:

– В пристанището намира ли се някой кораб, който скоро ще тръгва за Ню Орлиънс?

– Параходът „Манхатън“ ще отплава още днес, сеньор. Хубав кораб, почти нов, чудесен капитан! Отива нагоре, чак до Мемфис и Кь-роу, но естествено спира и в Ню Орлиънс.

Едва ли можеше да има друг по-изгоден и по-удобен случай от този и Клаузен побърза да отиде на кея и да се качи в една лодка, за да го откара до парахода. Капитанът се съгласи да вземе на борда тримата пътници, а след като научи най-необходимото и се запозна с полицейските пълномощия и препоръки на Клаузен, дори заяви, че няма нищо против да се отклони малко от пътя си и да се отбие до онзи остров в Мисисипи.

Младият човек доста се поизмъчи, докато намери Съмърланд. После двамата отидоха да вземат терцеронката и се качиха на парахода. Скоро къщите на Вера Крус и дебелите зидове на Сан Хуан де Улуа изчезнаха на хоризонта. Тогава с тайнствено изражение на лицето Съмърланд се приближи до Клаузен и го попита:

– Я ми кажи, сър, намираме ли се вече в открито море?

– Естествено! – усмихна се Клаузен на това странно въведение.

– Well! Тогава трябва да ти предам ей това нещо.

– От кого е?

– От графиня Ернано. Когато се сбогувахме с нея, тя ме дръпна и ми каза, че е за твоята могъща вълшебница, но ме помоли да ти го дам едва след като се озовем в открито море.

Клаузен отвори малкото изящно пакетче. То съдържаше една кутийка, а вътре в нея имаше тънък, фино изработен златен пръстен, в чиято розетка бе поставен голям искрящ извънредно скъпоценен диамант. Младият човек беше виждал пръстена на ръката на графинята и често се беше възхищавал от огнените отблясъци на камъка му. Това беше безценен подарък.

– А после пък и графът ми пхна нещо в джоба. Искаш ли да го видиш?

– Какво е то?

– Ей това дебело писмо.

Той му подаде един плик и Клаузен го отвори. С удивление зарежда намиращите се вътре листове и възкликна:

– Нима е възможно?

– Какво, сър?

– Приема ли тези документи, те ме правят милионер!

– Bounce! Тогава ще ти кажа само едно: приеми ги! И какво пише в тях?

– Това са напълно редовни и юридически валидни документи за собственост върху десет левги от най-хубавата земя в Тексас! Тим, направо се вкамених от смайване!

– Тогава внимавай да не се превърнеш в стълб от сол, както е станало с вещицата от Ендор на времето, когато загинали Содом и Гомор! Но графът е голям симпатяга, сър! Това е толкова сигурно, колкото е сигурно, че шапката ми е на главата!

Изминаха няколко дни, докато Клаузен свикне с мисълта, че е собственик на толкова обширна по размерите си земя. Естествено и дума не можеше да става да отблъсне подаръка, нещо, което първоначално му беше минало през ума. Съвсем спокойно можеше да го приеме, тъй като сигурно не беше струвал на графа и пукната пара.

Сините прозрачни води започнаха да пожълтяват и да стават все по-мътни и по-мътни – сигурен признак, че приближаваха към устието на Мисисипи. Капитанът измени курса на северозапад и изпрати един моряк да се изкачи на наблюдателницата. Постепенно пред далекогледа му изплува тъмна черта, която се приближаваше с всяка изминала минута.

– Това е западният остров, сър! – каза капитанът на Клаузен. – Ако вашият човек наистина се намира там, скоро ще го открием.

– Виждам някакъв мъж – докладва морякът от наблюдателницата. – Размахва дрехата си!

– Отклони малко на запад! – изкомандва капитанът. – Машини стоп! Легни на дрейф!

Спуснаха лодка и вторият офицер скочи в нея заедно с четирима гребци, за да вземат човека, който отчаяно им правеше знаци.

– А сега изчезнете за малко, сър. Искане ми се да чуя каква ли история ще ми разкаже този тип, за да обясни положението, в което се намира! Сигурно ще внимава много да не спомене името „Юниън“, тъй като после би трябвало да отговори и на въпроса защо хората от този кораб са го зарязали тук.

Клаузен и Съмърланд се оттеглиха в каютата си. След като Уилсън стъпи на борда, параходът отново пое по своя курс. Отведоха негодника при капитана, който го измери с пронизващ поглед.

– Кой сте вие?
– Казвам се Том Хелуърт, сър, и живея в Савана, щат Джорджия.
– Дрехите ви издават, че сте моряк. Как попаднахте на този остров?
– Плавах с бързия платноход „Айова“ от Хавана за Галвестън. При последната буря корабът ни се натъкна на скала и потъна. Аз съм единственият човек, който се спаси на този остров.

– Ами кой спаси буренцето с вода и храната, които са видели при вас?

Уилсън не успя съвсем да скрие смущението си.

– Водата ги изхвърли на брега.

– Много добре, драги! Човек направо да ви ожали, че сте бил при- нуден да издържите тук толкова дълго време. Последната буря беше преди две седмици. Как се казва капитанът на „Айова“?

– Смит.

– Дали не се заблуждавате? Струва ми се, че вашият кораб е бил „Юниън“, а капитанът се е казвал Уилямс, нали?

Уплаха скова езика на Уилсън.

– „Юниън“ не ще и да чуе за някой си Франк Холбърн от Уилминг- тън. Случайно да го познавате?

– Не, сър. Казвам ви истината. Дайте ми едно място на вашия пара- ход до Ню Орлиънс. В замяна ще работя на борда колкото сили имам!

– Ще получите място, но какво, ще видим! А сега вървете! Уилсън се отправи към предната палуба. Дали действително се беше спасил или може би на борда на „Манхатън“ го заплашваше още по-голяма опас- ност, отколкото на самотния остров в устието на Мисисипи? Тъкмо се канеше да се приближи до боцмана, за да поиска някаква работа, когато почувства на рамото си нечия ръка. Обърна се, извика от уплаха и отс- кочи крачка назад.

– Съмърланд!

– Да, наистина е Тим Съмърланд, многоуважаеми мистър Уилсън, Молес, Холбърн, Хелуърт или както още се казваш! Защо отпътува така бързо от Мексико? Е, вместо теб ние получихме онези „грантс“ – цели десет левги земя, и то като благодарност за това, че спасихме графа.

– Десет...

Думата заседна в гърлото на Уилсън, понеже тъкмо в този миг пог- ледът му попадна на Клаузен, който се приближаваше заедно с капита- на. Няколко яки моряци вървяха подир тях.

– Мистър Клаузен, този ли е вашият човек? – попита капитанът.

– Да.

– Тогава хванете го, момчета!

Моряците се приближиха. Уилсън разбра, че всичко е загубено. Вцепенението му го напусна. Грабвайки един прът от палубата, той се нахвърли върху Клаузен и замахна да го удари.

– Върви по дяволите, подлецо!...

Но ръката му изпусна пръта, с длан той притисна гърдите си, завъртя се веднъж около себе си, като се мъчеше да държи главата си високо изправена, и най-сетне рухна на земята. Тим Съмърланд бързо беше извадил ножа си и го беше забил отстрани между ребрата му.

– Това му стига, сър! Избих му от главата мисълта да ти налита с прът в ръката!

Клаузен се наведе над падналия човек.

– Добър удар, Тим, право в сърцето! Мъртъв е! Искате ли и вие да се убедите, сър?

Капитанът също прегледа раната.

– Мъртъв е. Оставете го да лежи, докато изстине, а после ще го хвърлим на рибите. Сър, ще ви издам смъртен акт, за да можете да докажете в Стентън, че този тип не представлява вече опасност за почитените хора.

Един час по-късно изхвърлиха трупа през борда без обичайните формалности. Намираха се вече в жълтите речни води и при шума от падналото тяло към парахода бързо се стрелнаха няколко крокодила, за да изпълнят службата си на гробари.

Плаването по реката премина успешно. При устието на Арканзас тримата пътници напуснаха „Манхатън“ и завършиха пътуването си на борда на един по-малък параход. Вече беше късно вечерта, когато пристигнаха в Стентън.

През цялото време Сара показваше най-дълбоко разкаяние, тъй че Клаузен реши да се застъпи за нея пред майка Смоли. Тя стоеше облегнатата на релинга и очите ѝ бяха пълни със сълзи.

– И къде да отида сега, милорд Клаузен? – попита тя и се разрида. – Мистрес Смоли сигурно няма да иска да ме види повече.

– Тя ще ти прости, Сара, както и аз отдавна съм ти простил. Няма да се мяркаш пред очите ѝ, докато не съм разговарял с нея.

В този момент се появи Тим Съмърланд. Той мъкнеше целия багаж на тримата и пъшкаше под тежестта му.

– Сър, побързай най-сетне да стъпим на сушата! Вече всичко живо слезе, а ние си стоим ей така, сякаш смятаме да обиколим с различни параходи земята още поне три пъти. Едно плаване по море ми стига за

цял живот. Никога повече! В това съм толкова сигурен, колкото съм сигурен, че шапката ми е на главата! Полумъртъв съм от толкова много вода!

Къщата на адвокатата се намираше близо до реката. Съмърланд спря пред нея и попита:

– Е, сър, ще влезеш с мен вътре, нали?

– Днес не, Тим. Ще дойда утре да те посетя. Засега задръж нещата ми при тебе. Ще изпратя човек да ги вземе.

Той продължи със Сара нататък. Печатницата, покрай която минаваше пътят им, беше осветена. Беше приготвил една изненада за Марга и влезе вътре, за да предаде едно стихотворение за сутрешния вестник. Веднага го приеха за печат.

Както показваха тъмните прозорци, в дома на банкера всички си бяха легнали, но при майка Смоли все още светеше.

– Аз няма да вляза, сър, страхувам се! – обади се Сара.

– Тогава почакай в коридора, докато те извикаме! Той дръпна звънеца. На прага на вратата се появи самата майка Смоли.

– Кой...? Небеса, сър, вие? Възможно ли е?

От радост и изненада за малко ръката ѝ да изпусне газеничето.

– Напълно е възможно, добра ми майко Смоли! Да не би междуременно да сте дала сте ми на други хора?

– Да ги дам? Какво си мислите?! Щях да ги държа свободни само за вас дори и десет години! Но влезте, моля ви! Сигурно сте страшно изморен от това далечно пътуване!

Тя го заведе във всекидневната, където се настани срещу него и го погледна очаквателно.

– Какво стана, сър? Открихте ли го? Видяхте ли Сара? През това време имах не една и две прислужнички, но всичките ги освободих, защото не ми харесваха.

– Открих го.

– Наистина ли? Ами парите ви?

– Взех си ги обратно, също както и петдесетте хиляди долара на мистър Олбърс.

От учудване тя плесна с ръце и възкликна:

– Та това е невиджано и нечувано! Моля, сър, разкажете ми всичко!

Той изпълни молбата ѝ с един съвсем сбит разказ. Когато накрая подметна, че отвън чака терцеронката, майка Смоли скочи на крака и бързо излезе от стаята.

– Сара!

– Ма'ам!

– Ще ми избягаш ли пак някой път?

– Никога! – извика момичето през сълзи.

– Тогава остани при мен и не забравяй, че никъде другаде не е тъй хубаво, както при майка Смоли!

После се върна при Клаузен и започна да му разказва за Марга, която била идвала при нея всеки ден и винаги споменавала за него. Той я изслуша с щастлива усмивка, помоли я да си мълчи за завръщането му до следващото утро и се изкачи горе в жилището си, където скоро потъна в дълбок, съвсем заслужен сън.

Когато се събуди, слънцето се беше издигнало високо на небето. Отреща прозорците и вратите на балкона бяха отворени. Марга беше седнала на балкона и се занимаваше с някакво ръкоделие, ала Клаузен забеляза, че често вдигаше поглед към неговите прозорци. Ето че при нея дойде и банкерът, като донесе вестниците. Дватамата си ги разделиха и се зачетеха в тях.

Клаузен си помисли: „Колко е красива, чиста и добра!“

Побърза да се облече, после взе бинокъла и застана с него зад пердетата. И ето че по едно време забеляза как тя потрепна, хубавото ѝ лице се покри с гъста руменина, притисна с длан гърдите си, а очите ѝ потърсиха прозорците му. Той мигновено изскочи на своя балкон и я поздрави.

– Тате! – извика тя така, че той я чу, и посочи с ръка към него. Олбърс вдигна поглед и силно изненадан, светкавично стана от стола си.

– Сър... а-а, елате при нас, елате при нас, бързо, бързо! Клаузен кимна в знак на съгласие и изчезна от балкона. Отреща двамата го посрещнаха още в коридора.

– Добре дошъл, мистър Клаузен! Влизайте бързо! Какво стана?

Младият човек прекрачи прага и извади портфейла си.

– Искате ли да погледнете тези книжа, мистър Олбърс?

– Да! А-а, моите чекове и платежни нареждания! Нима е възможно? Марга, нищо не е загубено, нито едно пени!

– И аз самият си върнах парите. А тук, моля ви, я прочетете ей това!

Банкерът хвърли поглед върху показания му лист хартия, после светкавично го дръпна от ръката му и се приближи до прозореца.

– Грантс... емпресариос... десет левги! Мистър Клаузен, та това е невероятно, това е, кажи-речи, територията на една цяла малка държава!

– И все пак е истина! Земята не ми струва нито долар!

– Подариха ли ви я? Разкажете ми всичко, ако искате да ви повярвам!

Нямаше как, Клаузен трябваше да обясни и да опише случилото се с най-големи подробности. Затаили дъх от вълнение, двамата внимателно го изслушаха. Щом свърши, Олбърс се изправи, хвана ръката му и каза:

– Мистър Клаузен, вие не само сте поет, но сте също мъж и половина! Марга, кой от нас можеше да си помисли подобно нещо, когато го срещнахме за първи път? Как да ви се отблагодаря? С пари някак не върви!

Тогава Марга се изправи. Преизпълнена от чувство за върховно щастие, обзело я при завръщането на нейния любим, тя превъзможна естествената женска свенливост и се приближи до Клаузен.

– Тате, аз знам как можем да му се отблагодарим. Ще ми позволиш ли да ти покажа?

– Добре, детето ми!

Тогава тя прегърна своя любим и му предложи устните си за целувка.

– Ето така, тате! Може ли винаги все по този начин да му благодаря?

Банкерът беше толкова изненадан и слисан, че не успя веднага да отговори. В същия момент вратата се отвори и в стаята влезе Тим Съмърланд.

– Кой щеше да ме посети, а никакъв не дойде? У дома му също го нямаше, а... by God, те се целуват. Е, в такъв случай старият трапер е излишен!

Той понечи незабавно да се оттегли, но навреме беше задържан за ръката от Олбърс, който междувременно се беше съвзел.

– Останете, мистър Съмърланд! Ето че имаме годеж! На първо време ще е само между нас, но по-късно ще го отпразнуваме и много по-тържествено.

– Годеж ли? Е, моята благословия ви я давам веднага, защото, мистър Олбърс, двамата си подхождат чудесно, може би още по-добре, отколкото са си подхождали Яков и Юдит, за чиято ръка той е чакал цели четиринайсет години, без да се броят месеците и дните. В това съм толкова сигурен, колкото съм сигурен, че и шапката ми е на главата.

(Яков не е чакал за Юдит, а за Рахил. Не мога да кажа дали тук Май иска да покаже неточните знания на Съмърланд за Библията, или

е нещо друго. Да речем, че в този момент Съмърланд е с шапка в ръка, и тя не е на главата му. (Бел. на Виктор от <http://bezmonitor.com>)

КРАЙ

© 1994 Веселин Радков, превод от немски

Karl May
Der Pfahlmann

Източник: <http://bezmonitor.com>

Публикация:

ИЗБРАНИ ПРОИЗВЕДЕНИЯ. ТОМ 14. СТЕЙКМАН. 1994. Изд. Отечество, София.
Роман и новели. Превод: от нем. Веселин РАДКОВ [Der Pfahlmann / Karl MAY].
Формат: 22 см. Страници: 360. ISBN: 954-419-035-X (т. 14)

Der Pfahlmann, Karl May Verlag, Radebeul bei Dresden, 1921

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1867>]